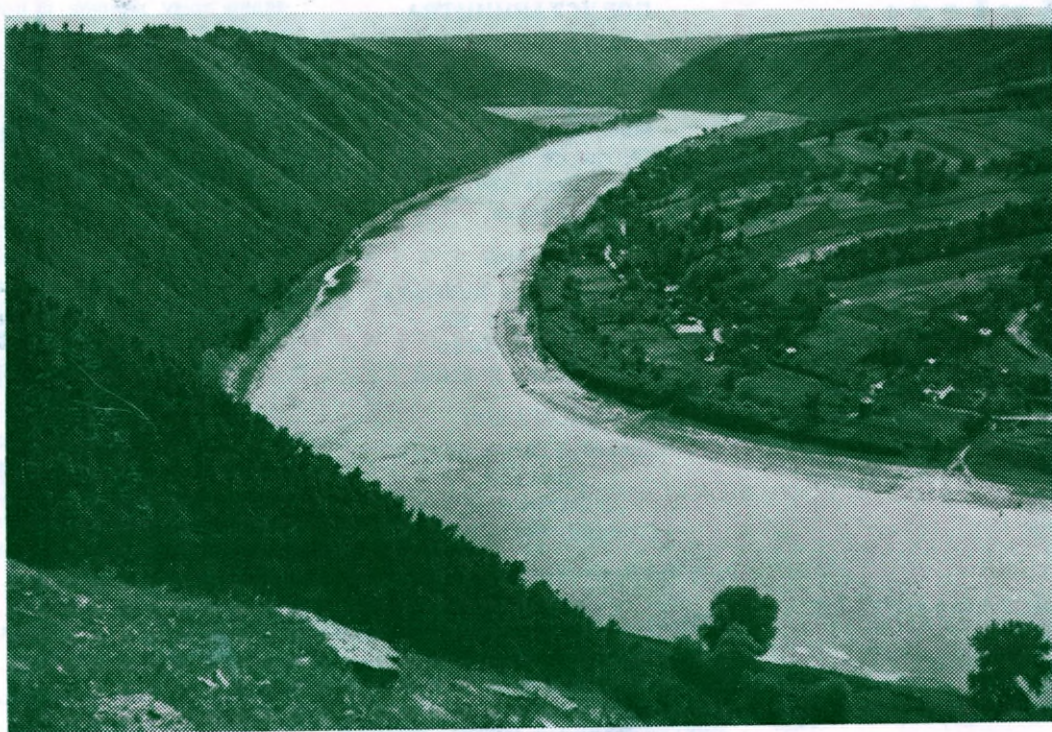

OUR LIFE

Червень ч. 6 June 1962

НАШЕ ЖИТТЯ

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Penna.

Долина Дністра біля Сокиринців

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XIX. ЧЕРВЕНЬ Ч. 6.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуник,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1959 \$4.00

Піврічна передплата \$2.50

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.

Річна передплата у Франції 10 н. фр.

Поодинокі число 45 центів

OUR LIFE

VOL. XIX JUNE No. 6

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr., per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

Зміст:

Л. Далека: Туристів
Готуймося!
Перед Конвенцією
Руїницька сила
Е. М. Дарія Віконська
Д. Віконська: Соняшник, Павине око
ІСА: Вакаційне
Із Рідної Землі: Інтурист
Л. Буря: Розмова з ініціаторкою
Л. Б.: Родинні імпрези
О. Залізник: Наше відзначення
Комісія Суспільної Опіки
Р. Коцик: Троянди влітку
З. Терлецька: Готуємось до пікніку
Стрій на Гуцульщині
Л. Полтава: Квіти
Г. Чор.: Розумна доня
О. Кобець: Мій тато
Г. Черінь: Як черевички розсердилися
на Лїду
О. Цегельська: Зустріч із Весною
Вісті з Централі
При громадській роботі

Кожна організована громадянка
знає, що своєчасно внесена перед-
плата на журнал є здоровою фі-
нансовою підставою для розвитку
видавництва.

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

УВАГА!

УВАГА!

Від 15. грудня 1961 р.

Адреса журналу НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1112 — 850 літ тому славний НЕ-
СТОП-ЛІТОПИСЕЦЬ впорядкував ра-
зом із іншими ченцями „Повість вре-
менних літ“. Поруч із власними спо-
стереженнями там використано народ-
ні перекази, життя святих та й чужі
хроніки.

1622 — 340 літ тому помер гетьман
ПЕТРО КСНАШЕВИЧ - САГАЙДАЧ-
НИЙ. Це був видатний державний
муж, що провів основну реформу за-
порозького війська. У своїй політиці
він умів поєднати намагання козаць-
кої верхівки з прямуванням міщан і
духовних кругів.

1812 — 150 літ тому народився на
Полтавщині байкар ЄВГЕН ГРЕБІНКА.
У 1834 р. вийшли окремою збіркою
його байки. Переїхавши до Петербур-
гу він приятелював із Т. Шевченком.
Організував видання альманаха „Ла-
стівка“. Помер передчасно у 1848 р.

1947 — 15 літ тому померла в Пере-
мишлі поетка УЛЯНА КРАВЧЕНКО у
віці 87 літ. Належала до подвижниць
жіночого руху й умістила в альманаху
„Перший вінок“ програмовий вірш
„На новий шлях“. Приятелювала з Н.
Кобринською й Іваном Франком. Не-
давно тому вийшла в в-ві М. Дени-
сюка в Шикагу її автобіографічна по-
вість „Хризантеми“.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Можна й дечого навчитись

Журнал гарний, цікавий і приємно
його читати та як пише до Вас п-ні
О. Лехнюк, таки справді можна з
нього дечого й навчитись.

Галина Шембель, Бінгемтон

Складаю річники

З невідомих причин я не одержала
чч. 5, 6 і 7 1961 р. Я складаю річни-
ки Нашого Життя і тому залежить ме-
ні на всіх числах. Якщо Ви вислали
ті числа, то прошу їх реклямувати на
пошту. Ваш цінний журнал читаю за-
любки.

Тося Горювіц, Сан Павло
Бразилія

Передплатник, а не післяплатник

Дякую за пригадку віднови перед-
плати. Наше Життя передплачую вже
від кількох літ і думаю бути на даль-
ше постійним переплатником, а не
післяплатником бо таке наставлення
руйнує видавництво.

Ольга Кушнір, Гемилтон

Л. Далека

ТУРИСТОВІ

Тут камінь дивно втратив ваготу,
мереживом піднявся у повітря —
ось сколихнеться, попливе по вітру...
І ти фіксуєш тоді розвагу ту.

Ні, арки ці вже не одне століття
несуть у синь молитви самоту.
Не жди розваг, угадуєш саме тут
екстаз мистця у творчому розквіті.

„...Моїх шукань, мого стремління силу,
моєї віри іскру не вгасиму
у височинь нести — примушу камінь...“

І камінь звівсь. Як мрія, як міражі,
де мова ліній незабвенно в'яже
вінок завершень у тому шуканні.

* * *

Зустріне ліс смарагдами хоралів.
Ти тільки слухай, нишком припади,
дивись у люстро синьої води,
де розцвіли калинові коралі.

Поклін сосні. Вона черниця-кряля,
від неї ласк ані жаги не жди —
кора беріз заховує сліди
гарячих снів і ніжності без краю.

Безлисті дні мотив фальшивий грали.
Те все забудь і тут ізнов знайди
ясні чуття окрилених годин.

Тобі дзвенять смарагдові хорали
і мавчин сміх, і ритм її ходи,
коли ти сам... у лісі сам-один.

Із збірки „Легіт і бризи“

Готуймося!

Літній час нам завжди приносить зміну. Не тільки відпусткою, яку кожен старається використати на свій лад. Але своїм визовом до нового й незвичного, що він криє в собі.

Так — нового й незвичного! Незалежно від того, чи шойно пізнаємо життя чи час уже по-сріблив голови наші. Але тяга до нових вражень, до нових переживань глибоко захована в людині. І літньою порою, на літницьі, на оселі, під час подорожі, на зустрічі земляцтва можемо їх набрати.

Тому плянуємо дбайливо цей час! І не тільки для себе! Адже самі пам'ятаємо з дитинства чи з юнацтва чудові часи вакаційних мандрівок. В молодечій уяві все закріплюється і залишається на все життя. Тому подорожуючи родинним авто чи плянуючи подорож поїздом чи автобусом, звертаймо також увагу на враження наших дітей. Не тільки ті сенсаційні, що занотують найбільший хмародер чи найдовший міст. А також подробиці краєвиду, життя тварин, шум річок чи захід сонця. Все це допомагає пізнати країну й її природу. І збагачує своїм враженням наш світогляд.

Вже й не говорити про тих, що виїжджають заграницю! Довгі роки для нас світ був закритий, байдуже чи жили ми по цей чи по той бік Збруча. А мандрівка, що вивела нас із рідної землі, була встелена терням, що не давало змоги розглянутись по країні. Тому шойно тепер дехто повертається до Європи, щоб пізнати країни західної культури. Тут і там читаємо захоплені звідомлення, що збагачують читачів.

А що казати про тих, що можуть відвідати Рідний Край! По десятках років вони торкаються рідної землі, що проймає їх радістю і горем. Із описаних зустрічей і розмов просочується правда про життя-буття нашого народу. Хоч як старанно стараються там її заличкувати.

Тому готуймося! Назустріч новому й небуденному, що його принесе нам літо і наша вакаційна подорож!

Наші проблеми

Перед Конвенцією

У багатьох Відділах уже визначені делегатки. Це досвідчені працівниці, що мають за собою роки громадської праці, а багато їх бували вже на кількох Конвенціях США.

Отже готуються в дорогу. Працю свого Відділу мають „у пальцях”, різні проблеми жіночих організацій їм не чужі. Тому поруч звітного матеріялу, що охоплений анкетними листками, везуть із собою намір виступити в дискусії. — Треба видвигнути ту чи іншу справу, продумують. — Треба її належно висвітлити, обговорити, всугерувати. Де ж буде для того краща нагода?

Може й є деяка правда в тому.

Але чи багато дає нам дискусія великої залі? Найбільше можна скористати з дискусії на панелі, де промовляє кілька осіб. А коли дискусія є кільканадцять, а то й кількадесят, тоді вони часто повторюються, нераз відбігають від теми й нелегко доходять до висновку. Тому великі з'їзди, що мають точно уложену програму, для дискусії залі відводять мало місця. На такому терені проблеми чи проекти вносять перед тим. Коли їх назбирається більше, тоді в програмі З'їзду відводять для них окрему точку, що зветься „проекти зміни статуту“ чи „проекти нових акцій чи нової праці“.

Такий спосіб багатьом не подобається. Невже ми з'їжджаємось раз на три роки й не сміємо свobodно дискутувати? Адже дорога делегатки коштує, а її досвід і громадський стаж теж до чогось управнюють. Коли можна буде висловити свobodно свою думку, як не на Конвенції?

Коли б ми були малою організацією, то могли б так говорити. Але тому, що нас буде біля сотні делегаток, то це зобов'язує. Бо й справді, подумайте — коли б кожна схотіла висунути якусь думку і зужила б на те тільки 5 хвилин, то дискусія тривала

б околo 10 годин. Не без того, щоб декотра не хотіла виступити двічі або тричі. А ми маємо стисло визначену програму і стисло визначений час, в якому це має вміститись.

Тому буде багато краще, коли побажання й проекти дістанемо наперед. Деякі можуть бути однозгідні, а інші суперечні. Тоді доручимо Звіттовій Комісії зreferувати це в бігу Конвенції і попрохаємо залю висловитись. Так підготовлена дискусія пробіжить скоріше і дасть негайний вислід.

Наші делегатки

У Відділах уже вибрані делегатки. Багато з них уже бували на Конвенціях й нераз брали участь у важливих рішеннях. Але є й такі, що вперше заступатимуть Відділ. Тому хочемо заздалегідь пізнати, кого зустрінемо на Конвенції та хто вирішуватиме напрямні нашої організації.

До тепер зголосили свою участь:

- 1 Відділ, Нью-Йорк: пп. Катря Попуга, Анна Сливка.
- 3 Відділ у Нью Йорку: пп. Марія Демидчук, Магдаліна Слободян.
- 4 Відділ, Нью Йорк: п-ні Анна Кізима.
- 5 Відділ, Дітройт: п-ні Павліна Будзол.
- 10 Відділ, Філадельфія: пп. Ірина Петрівська, Іванна Гентош.
- 11 Відділ, Трентон: пп. Ніна Самокішин, Людмила Сердюк.
- 22 Відділ, Шикаго: пп. Марія Яримович, Марія Семків, Ліна Мікула.
- 23 Відділ, Дітройт: п-ні Марія Ясінська.
- 24 Відділ, Елізабет: пп. Ольга Граб, Олександра Когут.
- 25 Відділ, Потакет: п-ні Стефанія Стерпак.
- 26 Відділ, Дітройт: п-ні Марія Будор.
- 27 Відділ, Питсбург: п-ні Катерина Козак.

- 28 Відділ, Ньюарк: пп. Оксана Тарнавська, Ольга Муссаковська, Катерина Кузьма, Емілія Онишкевич.
- 29 Відділ, Шикаго: п-ні Марта Білінська.
- 30 Відділ, Клівленд: пп. Катерина Мураль, Марія Федачин.
- 33 Відділ, Клівленд: пп. Михайліна Ставнича, Ольга Городиська, Іванна Скопляк, Емілія Завінська.
- 34 Відділ, Коговз: п-ні Надія Касіянчук.
- 36 Відділ, Шикаго: п-ні Вікторія Лексан.
- 37 Відділ, Дітройт: п-ні Мірта Слєбі.
- 39 Відділ, Мільвіл: пп. Марія Горін, делегатка, п-ні Анна Мармаш, заступниця.
- 42 Відділ, Філадельфія: пп. Марія Пашук, Павліна Малиновська.
- 43 Відділ, Філадельфія: пп. Стефанія Бернадін, Іванна Осідач, Марія Євсєвська, Анна Суха.
- 44 Відділ, Філадельфія: п-ні Галина Бондаренко, делегатка п-ні Артеміда Никорович, заступниця.
- 47 Відділ, Рочестер: пп. Софія Годованець, Ірина Остап'юк.
- 48 Відділ, Філадельфія: пп. Іванна Пенкальська, Єва Мандро.
- 49 Відділ, Бофало: п-ні Оксана Салдит.
- 52 Відділ, Філадельфія: п-ні Стефанія Креденсор.
- 53 Відділ, Асторія: п-ні Олександра Різник, делегатка, п-ні Анна Кушнір, заступниця.
- 54 Відділ, Вільмінгтон: п-ні Ольга Гарванко.
- 57 Відділ, Ютика: п-ні Фаліна Войтович.
- 60 Відділ, Клівленд: п-ні Олена Волянська.
- 61 Відділ, Випани: п-ні Олена Куси.
- 63 Відділ, Дітройт: п-ні Ольга Макар.
- 64 Відділ, Нью Йорк: пп. Апольонія Книш, Оксана Рак, Розина Захарченко.
- 65 Відділ, Нью Бронсвик: п-ні Софія Котис.
- 67 Відділ, Перт Амбой: п-ні Франя Стек.
- 69 Відділ, Лорейн: п-ні Марія Дейчаківська.
- 71 Відділ, Джерзи Ситі: пп. Варка Бачинська, Олена Назар.

XIII. Конвенція США 29., 30. червня і 1. липня 1962

Дарія Віконська

Існував колись такий вираз: **останній у роді**. І, коли пригадуєш собі передчасно зів'яле обличчя Дарії Віконської, адже ж віком — тоді — ще молодої жінки, її стомлені очі, її сухорляву, а одночасно крихку постать, що нагадувала зіштовплене стебло передчасно облетілої квітки, зав-

Віконської) був філософом, автором книги афористичних сентенцій, що вийшла була одночасно всіма „австрійсько-галицькими“ мовами: німецькою, польською й руською (властиво — язичієм). Віконська показувала мені ці бібліографічні білі круки, як родинну дорогоцінність.

невідома**). Родинне гніздо, з таким грудом відреставроване господарним чоловіком Віконської, якщо не зникло з обличчя Тернопільщини, то — по II. світовій війні — напевне занепало... Вже остаточно, бо господар згинув перший, нащадків не було, а бічна (по матері) родина — віденські німці — теж відходять або вже й відійшли. Словом — „остання в роді“!

**

Дарія Віконська у парку свого маєтку в Шляхтинцях. Поруч неї молода гостя — Оленка Боднар

Writer Daria Vikonska (first from left) in 1931.

жди приходиться на думку саме цей вираз.

І, справді, Дарія Віконська (літературний псевдонім Ліни Малицької з дому Федоровичівни) і фізично, і психічно була саме такою „останньою в роді“, була якби живою ілюстрацією цього досить знаного з історії старих родів біо-психологічного явища. Батько її — великий землевласник і член Палати Панів Австро-угорської монархії — був відомий як добрий господар кількох більших маєтків (назва одного з них — Вікно — послужила для псевдоніму письменниці) філантроп і меценат, нащадок, певно, дуже давного роду. Один із Федоровичів*) (можливо дід Дарії

Де це все тепер? Чи зацілів той бічний палацик зі стрункими ампірними колонами, що залишився був від палацового ансамблю у Шляхтинцях під Тернополем по I. світовій війні? Де її добірня, хоч числом невелика бібліотека в нім? Де — кількісно нечисленні, але цінні й так само добірні образи, гравюри й статуетки, що на другім поверсі палацику (де були її „апартаменти“) творили естетичний складник житла, творили атмосферу й дух оточення постійної її... самоти?

Відповіді немає.

Вже не маю під рукою дати її народження. Дата смерті — теж

гузму“ I. F-a, Kraków, 1873), є згадка в „Нарисах з історії філософії на Україні“ Дм. Чижевського (Прага, 1931, стор. 167).

Дарія Віконська виховувалась ще в „старій Англії“ (Old England) у відокремленім замку (можливо в Шкоції), де в числі кількох аристократичних (gentry) дівчат одержала свою освіту***). З вибухом I. світової війни повернулася до Шляхтинця, але в часі російської інвазії опинилася з батьком у Петербурзі, де він і вмер вже перед 1916 р. (батько приязнився, либонь, із гр. С. Вітте). По революції Віконська повернулася до Галичини, одружилася з Миколою Малицьким, сином останнього управителя маєтків Федоровича. То був господар уроджений, господар з покликання. За яких 10 літ невиспущої праці він дослівно відродив Шляхтинецький маєток, господарство, дійсно зачало квітнути, а напередодні II. світової війни плянована була вже відбудова зруйнованого до тла Шляхтинецького палацу.

...Це був, мабуть, останній тиждень перед вибухом II. світової війни. Дивним збігом обставин припало мені саме тоді (перед тим все „відкладалося“) гостювати у Малицьких. І це було останнє ідилічне дозвілля перед бурею, що розторошила майже все. Зокрема було це для мене останнє побачення з рідною землею: „зим-

***) 23. жовтня 1945 р. Ред.

***) Не знаю, чи цей спосіб освіти ще існує тепер. Мав він традицію в Англії і Швеції. Батьки кількох дівчат (звичайно 5—7) винаймали замок, потрібну кількість вчителів і виховників, і так давали дочкам освіту, що включала середню школу та курс господарства.

*) Про І. Федоровича і польську редакцію його „Афоризмів“ („Афо-

не Поділля“, як називали Тернопільщину, так багато мало спільного з рідною Херсонщиною.

Йшла возовниця. Під їздилі важкі, зовсім як наші степові „мажари“, вози зі снопами. З них було будовано могутні, огрядно й навіть артистично заокруглені стійки. Золотим порохом опадав промінчастий лагідний вечір, що завжди своїм настроєм викликає в пам'яті нестерпну молитву з Чину Вечірні:

Світе тихий,
Святія слави
безсмертного Отця Небесного...
Ісусе Христе,
Пришедше сонця на запад,
Видівше світ вечерній...

Ми сиділи з паном Миколою під великою столудою („клуна“ — по-степовому). Він час від часу давав розпорядження, увесь поглинений „симфонією возовиці“ — від досвітку до пізнього вечора. Але й він, і я вже знали, що це, може, останні дні й години того „світу тихого“... Тому перериваючи чергове розпорядження („а підбий-но з правого боку!“), пан Микола раптом обертається до мене і несподівано каже:

— Немає сили, яка б мене відірвала від цього. Хай буду останнім форналем, останнім чабаном, але я — буду тут, в цій господарстві, що адже ж це я його відтворив, відродив до останнього стебла. Тут же не про „мій маєток“ ходить: ходить про самий сенс життя — про творчість!

За кілька днів я повернувся до себе, себто до Варшави, а на третій день по повороті загула війна. І лише кілька місяців пізніше я одержав був першу вістку від пані Ліни, вже з Відня. В листі вона повідомляла, що її переконання протягом першого місяця советської окупації — не помагали, а коли вона пана Миколу нарешті переконала і все було готове до від'їзду, його було заарештовано тієї ж ночі. Навіть „останнім форналем“ не залишили, бо такі, як Микола Малицький, не мають права жити, навіть на не своїй землі.

Пізніше довелося побачитися з панею Ліною у Відні. Побачення тривало кілька хвилин. Вона все ще вірила, що Микола живий, що

повернеться. Але він, розуміється, не повернувся... Листування урвалося. І аж згодом, вже на „другій“ еміграції, долинула випадкова звістка, що Дарія Віконська, побачивши перші патрулі „доблесних“, кинулася з вікна кількاظверхового віденського будинку.

Так загинула „остання в роді“.

**
**

І, все ж старий рід, як свічка догоряючи, часом спалахує востаннє. Так було з Дарією Віконською.

Мимо англійського виховання і англійської мови, що була їй майже рідна, пані Ліна не робила враження ані „енглізованої“, ані „інтернаціоналізованої“ (хоч належала до тієї верстви, що, силою речей, була якби „міжнародня“, чи, в кожному разі, всеєвропейська). Її українська мова звучала невимушено-природньо (хоч англійську мову щінила вона й любила і, читаючи мені вголос морські вірші А. Теннісона, намагалась переконати в їх органічній музичності). Так, звичайно, звучить мова власної нації. Але не лише мова. У цій назовній ніби крихкій теплярній рослині коренилися два засадничі складники: органічна **лучність** із національною спільнотою і високе — як пристало на **справжній** (а не титулярний чи удаваний) аристократизм — почуття національного **обов'язку**, оформлене й дисципліноване англійським вихованням. І лише в **цім** відношенні — вона була „енглізована“.

Пані Ліна, розуміється, помагала селянам, була лікарем і аптекарем, вишукувала здібних, щоб підпомагати їх або й призначити стипендію (знаю конкретний приклад), словом, виконувала все те, що наказували походження, традиція і суспільне положення. Але пані Ліна, як Дарія Віконська, залишила нам кілька тонких і глибоких нарисів, скромну книжечку мистецької прози під назвою „Райська яблінка“, невелику але змістовну, (а як на наш літературні відносини — аж екзотичну!) монографію про, тоді ще в Європі мало голосного, Джеймса Джойса. Врешті — Дарія Віконська, як плід своїх роздумів над психологією, культурою й історією влас-

ного народу і як спробу філософської синтези праці вже дозрілого й досвідченого інтелекту, залишила нам монументальний том: „За державну бронзу“.

...Я двічі написав „залишила нам“ і ось гірко подумав, що ці слова є, властиво, звичним загальником, надодаток — майже порожнім. „Залишила“ — так, але чи зуміли ми те залишене нею, якщо вже не „одержати“, тобто сприйняти, то, принаймні, заховати, **переховати** для нових поколінь?

Є якась фатальна механіка в справі переховування наших друків. Розуміється, вітри й бурі, руїни й пожежі нашої історії мало сприяють тому переховуванню. Але ось, розглядаючи часом чудом зацілілі розрізнені числа ЛНВ, Вістника, Життя й Революції, — з жахом спостерігаєш, як шожовклий і крихкий папір ламається й кришиться під найобережнішим дотиком пальців. Часом з'являється навіть абсурдальний здогад, що тут таїться якась свідоме шкідництво... Ні, книга „За державну бронзу“ — то був монументальний том, чудовий папір, добірний друк, прекрасна обкладинка (уваляю собі, як кряхтів пан Микола, вписуючи на „видатки“ у своїй господарській бухгалтерії, певно, немаленьку суму, бо ж очевидно, книга йшла „накладом автора“). То було щось, що мало залишитися напевно, що було пляновано, як заповіт, на потомні покоління, на потомні часи. Отже, якщо той той том десь існує (в Римі? в Парижі? в Кілі — при університеті, де, як кажуть, захована найбільша кількість українки?), то його можна б розшукати, відновити... поки час.

А, покищо, болить думка, що пам'ять людська, навіть про найближче, є недолуга і зрадлива. Отже, немає мови не то що про цитати, а й про переказ хоч кількох із тієї книги думок. І тому що згадку про Дарію Віконську приходить обірвати, що так скажу, без висновків, без закінчення.

...Ми стояли в голді приватного пенсіонату в Відні і обмінювалися судорожно-короткими, обірваними реченнями. Часу не було ані обставин на справжню розмову. Пані Ліна своїм чорним футром якби підкреслювала нашу спільну й за-

Соняшники

Високі вони, вище людського росту.

І пристрасні які! Їх золоті чуприни горять!

Листя в них серцюваті, але великі та відпорні, як щити.

В одних, квітосносне било широко розрослося: наче в кількарраменного свічника, кожне рамя гордо носить огненну голівку.

Менші квіти мають кругле личко здивованої дитини, що широко розплющеними очима дивиться на світ. Кругле личко обмаєне вінком подовгастих рівеньких пелюсток, немов неслухняними кучерями. Інші, мабуть, вітер розчесав. Довгі пелюстки, мов патли розбурханого волосся, звисають і частинно закривають обличчя квітки.

Деякі вигналися угору, виплекавши лиш один-одинокий понад міру великий квіт. Під його тягарем грубе било аж гнеться. Але є й такі, що, гордо випрямлені, дивляться сонцю просто в вічі, самі подібні до соняшних дисків з протуберанцями.

Так! Сонцю просто в вічі, український льотосе, рідна оріфляймо! Підходжу ближче до них.

Ах, ця туга з'єднатись із цим пристрасним полум'ям життя!

Стрясти з себе всю людську

гальну жалобу. Її запалі очі, все ж горіли заглибленим чорним жаром, а стягнуте, кольору слоневої кости, обличчя могло б служити маляреві темою для ікони. Але в її словах дзвеніла міцність і непохитність віри. „Микола напевно живе, він повернеться, ми ще побачимось хоч би й не в Шляхтинцях“.

І от настала мить, коли свідомість блискавично підсумувала **все**, а крихке й вистраждале тіло — бездиханним опинилося на бруці, розбите й закривавлене.

28. лютого 1962.

Примітка: Згідно з одержаними відомостями, Дарія Віконська дійсно скочила з балкона, щоб уникнути насилля. Від цього зазнала потрясення мозку і померла кілька місяців пізніше у лікарні.

дрібничкову свідомість та зіллятись з божеським первнем незіпсутої природи! Обдаруватись взаємно найціннішим!

Беру одну велику жовту квітку обома руками, нагинаю її до себе, як нагинають до себе обличчя коханої людини. Пальці мої дотикаються розкішно-м'яких пелюсток. Втягаю сильний, медово-солодкий, дивно „їдальний“ запах середини квітки.

Довгі, звисні пелюстки зміша-

лись, поплутались з моїм волоссям.

Приплющую очі — нюхаю запах квітки.

Прекрасні зерна дозрівають у ній.

Я і вона: Жінка і Квітка.

Дві живі істоти.

Одна людська — друга ростина. Обидві — втілення Божої волі.

Обидві — перехідні збірники космічних сил.

В них обох кружляють життєві соки.

Нагнулись до себе, свідоме з не-свідомим, понад прірвою сонів.

Соняшники.

14. серпня 1931.

Павине око

Одного листопадового дня принесли мені напів живого метелика. Його знайшли десь, здається, в одній шопі. Крильця він мав щільно стулені до купи й не хотів їх розложити. Тому не можна було пізнати, якої він барви. Виглядав, як зчорнілий осінній листок.

Я посадила його на одну з кімнатних рослин і там він непорушний залишився.

Другого дня рано гляджу на метелика — дарма: не бачу його. Шукаю всюди: немає. Господь один знає, куди дівся. Врешті перестала я шукати та погодилася з думкою, що не можна його віднайти. Шез. Словом — загадка.

Життя йшло звичайним ходом, і я забула про метелика.

Місяць пізніше сиджу в своїй кімнаті, читаю. Нагло тихий шелест звертає на себе мою увагу. Звідки?

Шелест походить зо сторони вікна. Дивлюсь туди — нічого там не видно.

Нарешті стаю, зближуюсь до вікна і бачу...

Бачу гарного метелика!

Ходить собі пишній по білій лиштві попри скляну шибу. Краї та середина крил наче посипані бронзово-червоновим пилом. — Близько вузьенько-подовгастого тіла крильця поросли тонесеньким волоссям тієї самої барви. Верхні крильця легко вирізані, спідні лагідно заокруглені. Спід їх — чорно-синявий. Усі чотири крильця на краєчку прикрашені

великим фіялково-синім оком, так виразно нарисованим, що наче дивиться на тебе.

Крильця мають очі! Як же дивно!

А так воно є. На диво вірно нагадують живі правдиві очі. „Павине око“ звуть цей рід метилів.

Ступає метелик на тонесеньких мов нитках, ніжках по вікні, а при тім розпростирає, то замикає повільно розкішні крильця.

Радість мою годі описати.

— Чудове, прегарне сотворіння! — кажу до нього: — нагадуєш мені літо, квіти! Ти сам, як квітка!

Саме в хвилині, коли він стулює крильця до купи, беру його обережно в пальці й кладу собі на руку.

Він не противиться, не боїться, а ходить мені по руці. Хід його спричинює легесенькі лоскоти. Довгі тонесенькі вуси час від часу підносяться високо, то знову знижуються. Я промовила до нього, а він розтулював та стулював чудові крильця. Він і я відчували, що ми собі приятелі.

Так то „павине око“ перебувало у мене около трьох тижнів.

Щоденно я ставила йому на малій підставці трохи розпушеного в воді цукру, брала його в руку, замочувала, дрібне рильце й тоді знов пускала. Не знаю, чи з цього користав і живився тим, але почував себе добре й ставав з дня на день живішим.

Щовечора, коли засвічували

лямпу, я накривала його, щоб не зближувався та не попікся до розпеченого скла лампи, навколо якої вперто літав першого вечора. Так само був суворий наказ, щоб не пускати кота до кімнати, де перебуває метелик.

Я так полюбила метелика, що ніколи не входила до кімнати без того, щоб зараз же не глядіти за ним і радісно вітатись із ним.

Він бадьоро літав та ходив по листях кімнатних рослин, але найрадше перебував таки на вікні, як привик від початку. Раз я бачила, як витягнув своє мініатюрне рильце, а опісля знову звивав його кругло, наче пружину. Вуси свої то тримав високо, то виконував ними різні повільні рухи. Словом: були всякі ознаки, що метелик почуватється добре й наче прочуває близькість весни.

Я йому розповідала про крокуси, що згодом зацвітуть, і раділа думкою, що мій малий товариш вневдовзі тішитиметься весняними квітами.

Та сталося інакше.

Одного дня, коли я ввійшла до кімнати, він не ходив бадьоро по листках, ані по вікні, не затріпотів радісно крильцями, а сидів як не свій на краечку одного вазонку. Придивившись ближче, я побачила, що пишні, прегарні його крильця пошарпані, роздерті. Бери його в руки: ледве рухається. Ніжки пігнуті. Одна нога ще здорова, але нею не рухає. Тільки довгими, гарними, на щастя, не діткненими вусами дає знати, що ще живий.

— Що з тобою, метелику? Хто тебе так скривдив?

Звичайно — котик. Тепер пригадую собі: як вийшла я з кімнати, бачила кота на сходах. Хтось мусів відчинити двері, котик увійшов тай „бавився“ з метеликом.

Мені стало його невимовно жаль. Обережно перенесла його я на друге вікно, посадила в сонце і дала йому трохи води. Час від часу він порушав вусами, ніби щось до мене говорив.

Вполудне йому не було ліпше, його стан не покращав: мені здавалося, що він ще гірш безпомічний. Тоді я придивилася йому ще ближче з усіх боків і побачила, що гарне подовгасте тіло з одної сторони поважно скалічене та

Прижмуреним оком

Вакаційне

Дзвінок ударив і враз затрималися всі машини, всі рухомі пояси. Голодний бос із обличчям расового бульдога бігцем подався до наріжної „ланчонети“, а ми з сусідкою „по машині“, розпроставуючи затерплу спину, присіли на малих дзигликах і почали розмову.

— Ви що, знову йогурт, грейпфрут і товст?

— О ні, цим разом маленька відміна; салатка з риби, печене яблуко і чай, — відповідає моя співрозмовниця Оксана.

Я заздро споглядаю на струнку (хоч немолоду вже) постать, якій сидіти на низькому дзиглику зовсім вигідно. Зате мій висококалорійний сніданок (хліб, масло, шинка, сир, солодке і кава), що заспокоює голод і лакізмство, частенько вимагає пересунення дірки від лякового пояса на ще одне місце вперед. І хто, до біса, вигадав отой знаменитий „пішінгер“? Нема ради, від завтра перехожу на дієту.

Оксана сміється, бо знає, що те „завтра“ таке далеке, таке нездійсненне. Те „завтра“ залежить від сильної волі, а сильна воля не видержує, коли мліють коліна,

придушене, ніби котик м'яв його лапою та, може, ще й пазурами.

Стало ясно, що метелик не тільки не виздоровіє, але, мабуть, фізично страшно терпить. Тоді я зробила самотню, чим могла прислужитись другові, для якого кожна дальша хвилинка означала смертельне терпіння: розпалила в печі вогонь, і коли полуміння уже був грізний та сильний, я ніжно, обережно взяла свого маленького друга-метелика й кинула його в огонь, де він миттю згорів.

темніє в очах і до сказу болять голова. Та все таки оте завтра мусить врешті прийти. Надходять вакації, необхідно кудись виїхати, вийти між людей. Кожен зайвий фунт пристарює, робить жінку обважнілою, неповоротною.

Вакації — для Оксани найбільш болюче питання. Вона морщить брови, нахмурюється і починає жалітись.

— І куди ж ми поїдемо цього року? Океан розсердився за щось на купальників і понищив усі пляжі, мости, надбережні домики. Скрізь спустошення і руїни. Страшно й ногою ступити на пісок. Бідні мої діти, вони так люблять море, так люблять сонце!

В зелених Оксаниних очах відбиваються привидом сонячні пляжі Вайлвуду, бурхливі хвилі Біч Гейвену, і затишок відлюдного Маргейту. Туди щоденно мандрує Оксана думками, шиючи поспіхом на „пісворк“ тузін за тузіном тандитних жіночих поясків. І чи можна вірити газетним вісткам?

Оксана порпається в торбинці й виймає з неї невеликий вирізок з якого поспіхом читає:

— Америка, 17. березня 1962. Побережжя приступає до відбудови. — Новинка оптимістична, повна обіцянок і заспокоєння, кінчається такою фразою: „літній сезон цього року буде одним із найкращих у нашій історії“ — заявив Нюджерзький губернатор.

Проблема понищеного морського побережжя для мене маловажна. Мої вакаційні стежки прямують до дерев'яного домика в горах, де в росах купаються папороті, пахнуть живицею сосни, дзвенять пташині переливи, де зайчики з сернами приходять під вікна у гості. Скільки ж отих дерев'яних домиків-грибочків виросло за останні роки? Їх будували й будуть трудолюбиві й закохані в гори люди, спрагнені тиші й відпочинку серед природи, що до болю нагадує Старий Край...

Оксана не перебиває моїх міркувань. Вона знає, що я пропадую за горами. Та між нами простелюється якась тінь, щось не-

(Закінчення на ст. 8)

Із Рідної Землі

Інтурист

Всі подорожні знають цю установу. Вона перебирає на границі туристів під свою опіку й керує їх подорожжю. Для тієї цілі розпоряджає армією добре вишколених молодих людей, що володіють різними мовами. Їх завданням є — не тільки полагоджувати всі справи, пов'язані з подорожжю групи чи поодиноких осіб. А вони повинні представити подорожньому СРСР у найкращому світлі. Тому під маскою ввічливого опікуна вони спрямовують, забороняють, вислідують, заперечують. А їх обов'язки, без сумніву, сягають ще далше. Вони пильно спостерігають подорожніх і дають їх характеристику там, де того бажають.

**

Група українських туристів уже другий день перебуває у Львові. Хто відвідує місто, повинен також побувати в театрі. Отже „інтуристка“ Аня приносить до готелю квитки. На „Лісову пісню“ Лесі Українки.

— „Лісову пісню“? Чудово! — поспіпались вигуки.

— А якою мовою йде п'єса? — спитався хтось обережний.

— Я не знаю, — відповіла Аня.

— А хіба не все одно?

— О, ні! Нам не все одно! Прощу, розвідайте!

За хвилину Аня повідомляє, що „Лісова пісня“ йде у львівському театрі російською мовою.

— Віддайте квитки! Не йдемо! Нам не цікаво!

У погляді Ані крилось не то здивування, не то досада. Мовчки вона взяла квитки зі стола, повернувшись і вийшла.

**

Інша вже група оглядає парк біля царської палати на Криму. Провідниця Інтуриста веде її й пояснює.

Враз увагу подорожніх притягнула небуденна сценка. Біля доволі глибоко викопаної ями вештаються три жінки, зайняті заса-

джуванням деревини. Біля них горює садівничка, отже це садівники. Здивований таким незвичним для жінок заняттям, один із подорожніх підняв свою камеру і сфотографував їх.

Почувши звук, що його видає апарат при знімку, провідниця різко повернулася. З постави подорожнього, що й не крився тим, вона догадалась, що привернуло його увагу. З обуреним виглядом повернулася до жінок-садівничок і стала доводити їм, що ось цей турист зняв їх і вони повинні запротестувати.

— Хіба ж не хочете бути в нього на знімку?

Жінки були збентежені. Видно це їм трапилось уперше й вони не знали, як до того застосуватись. Врешті вперте настоювання провідниці штовхнуло їх уперед. Одна з них примимрила щось до туриста, що собі знімки „не бажає“...

**

Біля панорами битви під Полтавою стоїть у групі туристів мати з сином-юнаком. Працівник Інтуриста подає історичне тло цієї події, згадуючи кілька разів про „зрадника“ Мазепу. Юнак не витримує й, повернувшись різко, виходить.

Мати й син зустрічаються надворі.

— Не хочу слухати тієї брехні, — каже він, хоч мати заспокоює його.

Провідниця групи підходить до них.

— Що сталося, чому ваш син вийшов?

— Бачите, він не привик слухати „такого“ наświetлення нашої історії.

Провідниця нічого не відповіла. Але коли тиждень пізніше мати з сином заявили, що хотіли б відвідати могилу Т. Шевченка в Каневі, їм це в Києві пригадали й дозволу відмовили...

**

Група подорожніх на Криму відбуває гірську прогульку. Їх провідниця, Тетяна — це молода жінка з суворим поглядом очей. На запити відповідає скупо і здебільшого заперечливо.

Коли вся група вийшла на гору, публіка розпоршилась. Була ще година часу до повороту й кожен хотів більш побачити. Одна тільки туристка залишилась на платформі й присіла на лавочці, щоб відпочати. Із нею залишилась Тетяна.

Почалась розмова. Виявилось, що Тетяна заміжня, у неї синок. Вона його рідко бачить, бо доводиться з туристами подорожувати. Ним піклується її мати. А яка родина в туристки?

Питань було щораз більше. Яке життя насправді в Америці? Скільки хто заробляє? Чи справді американці хочуть війни? Чи молоді мають доступ до освіти?

Навіть вираз обличчя змінився у Тетяни, коли вона випитувала. Якась людська усмішка появилася на її устах, а очі роз'яснилися.

Але ось затрубіла сирена. Це внизу автобус давав знати, що вже час збиратись до повороту. Тетяна немов збудилась і встала з лавочки. Перші туристи, що появились на її заклик, уже застали цю непривітну молоду жінку замкнутою, з суворим поглядом очей.

**

Оцих кілька епізодів — це зустрічі з працівниками Інтуриста, що їх привезли Союзянки з недавніх подорожей. Бували й цікавіші помічення чи розмови. Але ці найбільш типові й тому подаємо їх у наших „картинках із Рідної Землі“.

ВИХОВНИЙ ФОНД ІМ. ГАННИ РАКОЧОЇ

Виховний Фонд СУА, двигнений іменем нашої покійної виховної референтки, знаходить зрозуміння. Дитячі світлички, що до їх творення бл. п. Ганна Ракоча приложила руку, вимагають підтримки й розбудови. Тому з радістю відмічуємо пожертви, що впливають. В останньому часі кол. учень Покійної д-р О. Басараба з Ванкуверу зложив 25 дол., а Виховна Комісія СФУЖО 13 дол. Щире Спасибі!

ВАКАЦІЙНЕ

(Закінчення зі ст. 6)

договорене, невисказане зависає у повітрі.

Ми багатіємо, а наші діти бідніють. Запопадливо клопочемось їх фізичним відпочинком, вагою тіла, кольором їхньої шкіри, а занедбуємо найсуттєвіше, найбільш змістовне. Треба признатись до гріха, до важкого непростимого гріха! Ми самі відтягаємо дітей від рідних осель, від пластових таборів. Вигодами й безділлям кривимо їх.

Розмова обривається. Зайві тут оправдання, непотрібні wyjaснення. Ми обидві винуваті. Та не страшний той гріх, що його обіцяємо направити і не тільки обіцяємо, але й додержимо обіцяного.

Є ще одне вакаційне питання, в якому ми з Оксаною однозгідні. Паперування хати, направа даху й перебудова пивниці та всі прочі „атракції“ того роду раз на все треба виключити з вакаційних плянів.

Обідова перерва коротка, а стільки тем до обговорення, стільки питань чекає дружньої поради.

От хоч би червневі весілля!

Молоді розсилають запрошення, а ми, старі, сушимо собі голову, який вибрати відповідний подарунок?

Оксана зачіпила за живе. Мені самій приходилося бути свідком, як „молода“ з посумнілим личком розвивала чотирнадцяту з черги срібну тазу і дев'ятнадцятий кришталевий флякон. Ніодного практичного, на щодень потрібного подарунку, а весільні обдарування — це будова нового господарства, це підвалини під майбутню хату.

Гостям здається, що кухонна посуда, коци, рушники, простира-ла, скатерті — це надто прозаїчні подарунки. Вони прозаїчні для таких нагод, як уродини, ювілеї, свята, але молодятм завжди не-обхідні, прямо конечні.

Оксана дивиться на годинник. У втомлених очах, що зраджують колишню красу і свіжість, відби-вається нетаєний смуток.

Обідовій перерві кінець. Го-динник старий і немодної форми, але з точністю вислуженого воя-ка показує добру годину.

Вдаряє дзвінок і враз ожива-

Постаті Успіхи жінок

ГРАНДМА МОЗЕС

Недавно тому пробігла крізь пресу вістка про те, що в віці 101 років по-мерла в стейті Нью-Йорк бабуся Мозес, відома як малярка примітивних картин. Її смерть принесла численні відгуки й піднесла ціну на її картини.

Життя цієї жінки дуже цікаве саме нескладним перебігом його. Вона походила з фермерського середовища й усе своє життя прожила серед природи. Народилась у стейті Нью-Йорк у вбогій сім'ї і вже 12-літньою дівчиною пішла працювати, як домашня помішниця. Не була красунею, отже й не звертала на себе уваги. Та все ж впо-добала собі доброго хлопця й у віці 27 літ вийшла заміж. Її чоловік Тома Мозес теж був фермером. Вони го-сподарили спершу у стейті Вірджинія, а потім повернулись до стейту Нью-Йорк.

Господь Бог післав їм десятеро ді-тей. Важко працювали батьки, щоб прогодувати цю громадку. Ніколи бу-ло вгору глянути їх матері за фар-мерською працею. Та коли вже поста-рілась і не було сили до важкої пра-ці, шукала зайняття на довгі зимові вечори. Її приманували ручні робо-ти, що ними ніколи було займатись. Але не вдоволялась орнаментом. Їй хотілось передавати при допоміж ко-льорових ниток краєвиди чи постаті.

Згодом хтось порадив їй, чи не краще було б це все малювати. Ба-буся Мозес знайшла якісь покинуті засохлі фарби у столі і спробувала. Свої картини стала виставляти на яр-марках по 3—5 дол. за штуку.

І ось випадок допоміг. Побачив їх один збирач і закупивши кілька, виставив у Музею Модерного Мисте-цтва. З тієї хвилини картини Грандма Мозес звернули на себе увагу і знай-шли признання.

ЗМІНА АДРЕСИ

Всіх передплатниць, що змінюють свою адресу, прохаємо подавати та-кож і давню. Це дуже улегшує нам переміну і застерігає від помилок, що при тотожньому прізвищу можуть трапитись.

ють усі машини, всі рухомі пояси, і ситий бос із обличчям расового бульдога бігцем з'являється в залі.

Іса

Працівниці Союзу Українок Амери-ки щораз більше входять у контакт із місцевими чинниками. Маємо знов нові відгуки їх діяльності в амери-канській пресі.

Часопис Трентону, Н. Дж. вчислює поміж активними громадянами міста п-ні Ірину Бованко, кол. голову 11 Від-ділу США, а тепер секретарку його. П-ні Бованко провадила Відділ впро-довж 6 літ і за той час провела ко-рисну діяльність у користь зали-шенців та для зазнайомлення з куль-турою українського народу. Та най-більшою її заслугою можна вважати урухомлення і ведення жіночого хо-ру, що має за собою десятки імпрез.

При цьому, зазначає часопис, п-ні Бованко дуже рано повдовіла й пра-цею своїх рук удержує себе й сина, що є тепер студентом Рутгерс уні-верситету.

Часопис „Нью Гейвен Реджістер“ провів розмову з п-ні Славою Яхниць-кою, головою 66 Відділу США там же. Темою розмови було кулінарне мис-тецтво України. Редакція свідомо то-го, що в українських родинах варять надзвичайно добре й прохає характе-ристики української кухні.

П-ні Яхницька подала головні укра-їнські страви та їх складники. Торк-нулась також обрядових страв, що їх подають у нас тільки на Різдво чи на Великдень. Головне спинилась на на-шому печиві, що має славу найкращо-го. Щоб це зілюструвати, подала при-пис овочевого коржика, що його при-везла з Чорткова в Україні. Напевне буде цікавити й читачок Нашого Жит-тя.

ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА

З радістю нотуємо ще одну 100-до-лярову пожертву на пам'ятник Шев-ченка у Вашингтоні, а саме 16 Відділу США у Міннеаполісі. Це вже 17-ий Відділ США пожертвував таку суму.

Пожертви Відділів на пам'ятник Т. Шевченка даліше напливають. Недавно тому Окружна Рада США у Дітроїті зложила 60 дол. на ту ціль.

Також прийшла вістка, що 37 Від-діл США у Дітроїті пожертвував 50 дол. Це вже 13-ий з черги Відділ складає таку пожертву.

А 58 Відділ США у Дітроїті (моло-дечий) зложив 25 дол. Це вже вось-мий Відділ США складає таку суму.

Розмова з ініціаторкою

Вже майже рік минув від тієї події — відслонення пам'ятника Лесі Українки в Українському Городі Клівленду. Багато писалося вже про цей почин та його виконавців. Але надто мало згадано про властиву ініціаторку, що піддала цю думку й широко і витривало співпрацювала при здійсненні її. Це була секретарка Комітету Побудови Пам'ятника п-ні Михайлина Ставнича.

Ще до того часу я багато чула про неї. Адже Михайлина Ставнича була „душею“ 33 Відділу СВА у Клівленді і її невтомним зусиллям багато цей Відділ завдячує. Тому від хвилини заснування його в 1952 році ми були в листовному контакті. Всупереч переконавню, що „хто багато робить, мало пише“ з нею було йнакше. В листах Михайлина Ставнича радо ділилась своїми радощами й сумнівами з приводу громадської праці і тому контакт був живий і безпосередній.

— Коли Вам прийшла думка про пам'ятник для нашої поетки? — ставлю питання.

— Безпосередньо після відвідин Українського Городу Культури. Побачивши там три погруддя — Т. Шевченка, І. Франка й Володимира Великого, я подумала, що черговою постаттю повинна бути Леся. Правда, від цієї думки до самого задуму проминуло ще багато часу. Але вже першим кроком у тому напрямку було те, що засновуючи наш Відділ у 1952 р. ми обрали Лесю Українку за нашу патронку. Хотілось під її найменням почати наше діло.

— А як дійшло врешті до зреалізування думки?

— Дня 2. жовтня 1955 р. ми влаштували концерт в честь Лесі Українки. Всі його точки були на високому рівні, окрім того здивували ми українську громаду ново-зорованим хором 33 Відділу під орудою п-ні О. Руденської. Великою атракцією того вечора була вистава „Іфігенія в Тавриді“, де заголовну роль відіграла артистка Ірина Лаврівська з Бюфало. Тоді то здавалось мені (я була головою Відділу) є відповідний

момент цей задум проголосити. І дійсно! Після короткої промови п-ні Катерини Мураль, присутні вдячно підхопили думку і зложили на ту ціль 90 дол. Це стало зав'язком фонду, а наш концерт започаткував велике діло.

Прошу розказати дещо про дальші етапи тієї роботи.

— Виявилась потреба заснування окремого Комітету. Нас бу-

ди. І тут саме розпочалась наша робота. Найбільше дістали ми з коляди, а також із імпрез і добровільних пожертв Відділів СВА. Причинились також Окр. Комітет Відділів УНСоюзу, Укр. Роб. Союзу, Нар. Помочі, кред. т-во „Самопоміч“, Укр. Банк „Парма“ та церковні сестрицтва. Головну частину суми зібрали ми в нашій таки окрузі і з цього ми горді.

Перед відслоненням пам'ятника Лесі Українки у Клівленді. Стоять ізправа до ліва: п-ні Михайлина Ставнича, ініціаторка почину і секретарка Комітету Побудови, адв. Омер Малицький, співробітник Комітету Побудови, п-ні Катря Пелешок, що привезла землю з могили Лесі Українки, п-ні Євгенія Дубас, голова Окр. Ради СВА, п-ні Ізидора Борисова, сестра Лесі Українки, п-ні Олена Лотоцька, голова Централі СВА, п-ні Катерина Мураль, голова Комітету Побудови Пам'ятника Before the unveiling of Lesia Ukrainka's monument in Cleveland, Ohio: Mrs. Katherine Murolo and Mrs. Helen Lototsky holding the string.

ло сім — неначе „Сім струн“ Лесі — що згуртувались коло цього діла. Нашій дорогій Катрі Мураль припав провід, а мені секретарство. Містоголовою ми обрали п-ню Анну Гавриляк, а касієркою п-ню Параскеву Баранську. Членами стали пп. Євгенія Дубас, Ірина Кашубинська і Ярослава Данилевич. Багато праці посвятили також адв. О. Малицький і п-ні М. Грушкевич своїми порадами та інтервенціями у місцевої влади.

— Дальшим кроком був контакт із мистцем Михайлом Черешньовським. Ми були певні, що передили замовлення в добрі руки й тим не хвилювались. Нашим завданням було — зібрати фон-

д. Хоч властиво цілий край на наш почин відгукнувся.

Про саме відслонення пам'ятника не розпитую, бо про те вже досить писалося. Але хочеться висловитись про оту мозольну, підготовну роботу, що її двигав Комітет Побудови Пам'ятника цілих шість літ. Без шуму й розголосу провів діло, що нічим не уступає поставленим уже пам'ятникам у вільному світі.

Та моя співрозмовниця скромно заперечує. Із трудом видобуваю від неї особисті дані, що потрібні для заокруглення сільветки. Адже читачки Нашого Життя напевне схочуть пізнати ініціаторку пам'ятника!

Вже ученицею Семінара у Станіславові брала участь у тайному освітньому кружку молоді. Під час ювілейного здвигу Сокола у 1914 маршувала у сокільських рядах. Вчителюючи від 1917 р. у Боднаріві провадила рівночасно кооперативну молочарню. В 1918 під час українсько-польської війни несла самаританську поміч нашим раненим у шпиталях. У 1919 р. стала секретаркою Закарпатської Секції при Т-ві „Молода Громада“ й співпрацювала при організації конгресу закарпатських українців, що відбувся в березні 1919 р. у Станіславові. Пізніше вчителювала й терпіла переслідування й службові переносини з боку польської влади. За большевицької окупації вчителювала в Павелчі, а за німецької навчала в дівочій віділовій школі у Станіславові. Була бібліотекаркою дитячого відділу у великій бібліотеці ім. Т. Шевченка. Її заходами проведено низку національних свят і різних дитячих вистав („В чужім пір'ї“ М. Підгірянки й інші), з якими їй завжди щастило, маючи мабуть успадковані дані по тітці Іванні Біберовичевій. На еміграції проявила себе в Обласнім Преставництві Української Еміграції в Ашафенбурзі, Санітарно-Харитативній Службі та в Об'єднанні Українських Жінок та діждалась признання (була наділена почесним членством СХС).

Її громадські заходи у Клівленді загалом відомі. Та треба пригадати, що ділом її рук була школа українознавства там же, розквіт 33 Відділу СВА та поставлення пам'ятника Лесі Українці в Укр. Городі Культури.

Справді багате життя! Тільки вроджена скромність ініціаторки держала й досі держить її в тіні. Але останній крок пов'язав її ім'я з великим почином — першим пам'ятником Лесі Українки. Бо вона не тільки дала ініціативу до того, але й перенесла левину частину праці на своїх плечах.

Л. Бура

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМ'Я“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

ДРУГА ВИСТАВКА ЖІНОЧОЇ ТВОРЧОСТИ

З нагоди XIII. Конвенції СВА заповідається у Філадельфії справжній перегляд жіночих осягів у літературі, образотворчому і прикладному мистецтві. Виставка відбудеться в новому будинку СВА від 28. червня до 8. липня 1962. Будуть виставлені книжки жіночого пера, картини, вишивки, кераміка і писанки.

Тих мисткинь, що ще не зголовились, прохаємо надсилати свої твори найдалше до 10. червня 1962 на адресу Централі СВА.

Комітет Виставки Жіночої Творчости

Із листів до Редакції

Прямо серце радується...

В останніх днях грудня минулого року, по п'яти роках інтенсивних старань, я приїхала зі Львова до свого одинокого сина до Швеції на сталий побут.

Тут залізлась із нашими видавництвами на еміграції. Найбільше радував мене журнал Наше Життя, що його з приємністю перечитую.

До війни жила я в Перемишлі і цілий час була активним членом Союзу Українок. Організація наша там цілком перестала існувати. А як гарно розрослася тут, на еміграції! Прямо серце радується, коли читаєш про відслонення пам'ятника Лесі Українці, про з'їзди і звіти з діяльності.

Тут у Швеції є нас до 300 осіб (ті, що зголошені в нашій Громаді). По фаху це робітники, в більшості подружні зі шведками й розкинені по цілій Швеції в місцевостях, де є більші промислові осередки. Двічі в рік, себто на 6-те січня і свято Великодня з'їжджаємось на спільний Свят-Вечір і спільне Свячене в одному з тутешніх міст, щоб при спільній гутірці, при наших незабутніх піснях, бодай в уяві були кілька годин на „нашій та не своїй землі“!

Бажаю ще кращих успіхів у Вашій, такій корисній праці для добра не лиш українського жіноцтва, але цілому українському народу.

Марія Околот

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Улюблена книжка

Ми перестали давати запитний листок, бо читачки висловлювались радше у листах. Але подаємо знову його, вважаючи, що може це таки дехкого заохотить. Подайте назву трьох книжок, що Вам найбільше подобались із сучасної нашої літератури!

Два твори

Подаю тільки два твори, що їх уважаю найбільш цінними, але один із поетичної, а другий із прозової творчости.

Євген Маланюк: Остання весна. Вагітна, спіла мудрість, що дається тільки досвідом життя і високим мистецтвом поезії.

Леонід Мосендз: Останній пророк. Рідкісне в сучасній нашій літературі трактування філософської проблематики. Твір, що виходить далеко поза межі побутового реалізму, і що своєю філософською глибиною і загальнолюдською універсальністю наближає нас до великої світової літератури.

Якщо це вважаєте за важливе: мені 31 років.

Читачка з Філадельфії

Також два твори

Мені подобався роман **І. Багряного „Буйний вітер“**, бо в ньому велика віра в ідейність молоді.

Друга книжка — це історична повість **В. Чапленка „Українці“**. Цікавий сюжет (що його звичайно в наших повістях бракує), переконливі, живі персонажі — дають яскраву картину хаотичної доби різних суперечностей. А мовистиль такий гарний, що її найкраще читати вголос.

На кінці теж маю відвагу признатись до свого віку. Мені 56 років.

Ярослава Острук

Найкращою книжкою з сучасної нашої літератури є Ольги Мак „Проти переконань“. Чітким окресленням дієвих осіб, сміливою розв'язкою складних психологічних ситуацій, майстерною композицією цілості — твір заслуговує на те, щоб його зарахувати до великої літератури.

Читачка з Ньюарку

Коли б я мала вибрати з нашої сучасної поезії, що мені найкраще подобалось, то — „Княжу емаль“ **О. Лятуринської**. Її образність і мелодійна мова переносять читача в інший світ.

О. С., Нью Йорк

Родинні імпрези

Від якогось часу увійшов у звичай наших Відділів святкувати родинні ювілеї. Щораз частіше бачимо, що в нагоди 40-ліття чи 50-ліття подружжя своєї членки, Відділ влаштовує товариську зустріч. Поза родинним святкуванням ще й на терені Відділу відмічують це.

Воно має своє значення. Бо є доказом, що Відділ цікавиться життям членки, бере в ньому участь і радіє кожним осягом. Підтримує її також у хвилині смутку. Відвідуючи в часі хвороби членок вдома чи в лікарні, Управа Відділу цим дає доказ своєї уваги й для їх терпінь та життєвих труднощів.

Деякі Відділи СУА вибрали ще один засіб вшанування. Щороку влаштовують поминки за померлих своїх членок, згадуючи кожна з них восібно. Таким способом пам'ять про неї не згасне так довго, як довго житимуть і працюватимуть її співробітниці.

Дня 8. квітня 42 Відділ СУА влаштував їх. По Богослуженні й панахиді за упокій душі зійшлися членки Відділу в Домі СУА на скромний обід. Його відкрила голова Відділу п-ні Марія Пашук коротким словом. Пояснила ціль сходи і прохала вшанувати їх пам'ять однохвилинною мовчанкою. Коли членки спожили скромний, але смачно приладжений обід, взяла слово голова Централі п-ні Олена Лотоцька. Вона похвалила цей звичай — згадувати членок також по смерті, а не лиш за життя. Працюючи 28 років у тому Відділі вона вмє оцінити постаті тих, що відійшли. А хто вони були, почуємо незабаром. Голова Відділу п-ні Пашук уже мала наготові список їх. Оце в поазбучному порядку ті, що з нами трудилися і працювали:

Бл. п. Анна Божко, Марія Бомба, Параскева Борисевич, Параскева Бохей, Марія Буньо, Анна Бурій, Марія Ваврик, Софія Василенко, Марія Ватраль, Юлія Волинська, Ірина Волянська, Анна Голодинська, Кекилія Гардецька, Стефанія Даньковська, Ірина Ді-

дик, Анна Захарко, Марія Збірак, Розалія Ільків, Пелагія Каліта, Йосипа Козак, Катерина Корилюк, Анастасія Коробик, Анна Креденсор, Єва Курцеба, Катерина Лисюк, Пелагія Матковська, Катерина Олексюк, Параскева Панасовська, Павлина Панамаренко, Катерина Пилипів, Катерина Романів, Пелагія Романюк, Катерина Розенбан, Доміцеля Свистун, Меланія Сіра, Анна Снітинська, Оксана Стасюк, Єва Тарновська, Марія і Джені Чаплинські.

З черги промовляли теж інші членки, згадуючи поодинокі зустрічі й епізоди з деякими з них. Звісно, найбільше згадували тих, що відійшли недавно, як бл. п. Павлину Панамаренко, Ірину Волянську, Йосипу Козак, Кекилію Гардецьку і Софію Василенко. Це жертвенні трудівниці, що поклали чимало труду і цінних прикмет своєї душі на народній ниві.

На кінці промовила п-ні Анна Сивуляк, касієрка Централі і секретарка Відділу. — Сорок одну членку ми вже похували, сказала вона, але діло їх рук живе. Оце ми зійшлися в новому Домі СУА, щоб їх пом'янути. Хоч для жалібної нагоди, проте нам радісно на душі. Бо відчуваємо, що Союз Українок росте й коли відійдемо, будуть і нас тут згадувати. А щоб праця йшла, треба нам причинитись до її розбудови. Тут бесідниця закликала, щоб присутні зложили пожертви на новий Дім СУА. Вкортці проголошено вислід збірки, що дала 94.50 дол. З каси дано решту й зложено 100 дол. на ту ціль. Список жертводавців проголошений в іншому місці.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Із 27 передплат для „бабусі“, уфундованих у 1961 році, лиш частину відновлено в 1962 р. А хотілось би, щоб цей жест фундаторки був постійний та зв'язок між фундаторкою і „бабусею“ не вривався кожного року. Тому радіємо, що д-р Софія Парфанович, яка уфундувала передплату для „бабусі“, прислала її й цього

Марія Пашук, голова 42 Відділу СУА у Філадельфії

Mrs. Maria Pashuk, President of 42 UNWLA Branch in Philadelphia, Pa.

року. Інші „бабусі“ також чекають цієї віднови!

Нові передплати для „бабусі“ уфундували: 34 Відділ СУА в Коговзі і частинно п-ні Анна Вояковська з Бофало. А знов 1 Відділ СУА в Нью-Йорку і 22 Відділ СУА в Шикагу призначили виграні нагороди за приєднання передплат на ту ціль. Щире Спасибі!

ПО Д Я К А

Пізнати добрих приятелів, коли прийде прикрий час! Доказом того — Союзянки 28 Відділу СУА в Ньюарку, що під час моєї недуги й операції були завжди коло мене з привітаннями й подарунками, за що складаю їм щирю подяку.

Зокрема дякую паням Оксані Тарнавській і Катерині Кузьмі, які в першу й другу ніч після моєї операції були моїми опікунками. Нехай Господь Бог благословить усіх за це! Маю надію, що й на дальше будемо так одна про одну дбати, собі допомагати і для спільної ідеї працювати!

Анна Настюк, Ньюарк

ПОЖЕРТВА НА „ЛИСАНКУ“

З нагоди Великодніх свят зложила на „писанку“ СУА п-ні Марія Величко, госп. референтка Гол. Управи 5 дол. Щире Спасибі!

ПРОГРАМА

XIII Конвенції Союзу Українок Америки

яка відбудеться

У Ф И Л А Д Е Л Ф І Ї, П А.

в готелі Бенджамин Френклин при 9-тій і Честнат вул.

У ДНЯХ 29., 30. ЧЕРВНЯ і 1. ЛИПНЯ 1962.

П'ятниця, 29. червня:

- Год. 9—11:30 рано: Реєстрація делегаток
 11:30 рано: Відкриття Конвенції
 Вибір Конвенційної Президії у складі голови, двох заступниць і двох секретарок
- Год. 1—2 по пол.: Обідова пора
 Год. 2 по пол.: Представлення делегаток
 Вибір Комісій
 Звідомлення голови Централі
- Год. 6:00 веч.: Від'їзд автобусом до Дому СУА, де буде Виставка Жіночої Творчости
- Год. 7:30 веч.: Спільна вечеря в Домі СУА

Субота, 30. червня:

- Год. 9:00 рано: Звіт Звітової Комісії
 Звіт фінансовий
 Звіт Контрольної Комісії
 Дискусія над звідомленнями та їх прийняття
- Год. 1—2 по пол.: Спільний обід у готелі
 Год. 2—5:30 по пол.: Звідомлення Комісій
 Дискусія над звітами Комісій
 Ухвалення внесків Комісій
- Год. 5:30 по пол.: Кінець Сесії
 Год. 7:30 веч.: Бенкет у готелі

Неділя, 1. липня:

- Год. 8:00 рано: Служба Божа
 „ 10:00 рано: Вибір Головної Управи
- Год. 1—2 по пол.: Обідова пора
 Год. 2 по пол.: Звіт Резолюційної Комісії
 Ухвалення резолюцій
- Год. 5 по пол.: Закриття Конвенції

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ:

Олена Лотоцька, голова
 Стефанія Пушкар, містогорова
 Ірина Качанівська, секретарка

У змагу за Наше Життя

Наш конгест за приєднання передплатниць знаходить відгук у Відділах СУА. Знов придбали право на нагороду — 1 Відділ СУА у Нью-Йорку і 29 Відділ СУА в Шикагу. Ще не подали способу, як хочуть її використати.

Пригадуємо умовини конгесту: хто придбає 5 передплатниць і пришле передплату, одержує одну передплату Нашого Життя даром або книжок видання СУА вартости 5 доларів.

Придбали передплатниць в останньому часі:

Софія Данко, Нью Гейвен	1	Оксана Луцька, Нью-Йорк	1
Іванна Ганушевська, Потакет	3	Наталя Лопатинська, Фила.	1
Катря Гуцал, Міннеаполіс	1	Ляриса Музичка, Кентон	1
Міра Ганкевич, Шикаго	1	Хто черговий?	

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжку могилу бл. п. Івана Адамця, зятя п-ні Фесі Сіділо, членки 5 і 31 Відділів СУА, складаємо 5 дол., а

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжку могилу бл. п. Михайла Кахнія, батька п-ни Ольги Качнер, голови 58 Відділу СУА, складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Окружна Рада СУА у Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії Ганушак, яка померла в Буенос Айресі, складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анна Гачкевич, Алентавн

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу незабутньої вчительки бл. п. Ганни Ракочої-Телепко складаю 25 дол. на фонд її імени при СУА

д-р О. Басараба, Ванкувер

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашої членки бл. п. Ганни Ракочої-Білінської складаємо 13 дол. на фонд її імени при СУА

За Виховну Комісію СФУЖО: Марія Стратієнко, голова, д-р Стефанія Бережанська, Лідія Бурачинська, Тетяна Горащенко, Надія Ішук, Климентина Кульчицька — члени.

ПОЖЕРТВИ

Наш дохід із двох Свят — 90-ліття народин Лесі Українки і 20-ліття смерти Олени Теліги — у сумі 60 дол. ми призначаємо на Т-во Українських Інвалідів 25 дол., на пресовий фонд Нашого Життя 20 дол. і на фонд „Мати й Дитина” 15 дол.

17 Відділ СУА в Маямі

З нагоди святочних ширших сходин, для відзначення 10-ліття існування нашого Відділу призначаємо 49 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

47 Відділ СУА у Рочестері

З нагоди іменин п-ва Марії й Івана Крамарчуків складаю 10 дол. на фонд „Мати й Дитина”

інж. Володимир Білінський Рочестер

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1962

Наше відзначення

Коли приглянутись до праці клітин складових організацій СФУ-ЖО чи інших організованих жіночих гуртів, то зараз звертає нашу увагу, що працю тих гуртів над збагаченням українських культурних цінностей можна поділити на дві головні ділянки: працю перманентну, в рямцях якої йде про вироблення і збагачення продовж довшого часу серед жіноцтва і молоді українських культурних первнів, і таку, що одночасним вдалим почином створює речі, які залишаються як сталий тривкий доказ культурного рівня і громадського наставлення його ініціаторів.

Коли в цьому році Управа СФУ-ЖО ухвалила вперше відзначити ті гурти, що найбільше вирізнялись у 1961 році, то відзначення припаде зразкам другої ділянки праці — тривкому пам'ятникові. Бо для наявних сталих вислідів такої праці, як Виховних Семинарів для матерей, осередків суспільної опіки, дитячих світличок чи Гуртків Книголюбів, для такої праці потрібно довшого часу, більшої перспективи, а не одного року.

Цьогорічні відзначені осяги зв'язані з 90-літтям уродин Лесі Українки і 100-літтям смерті Тараса Шевченка.

Вже далі рік, як в Українським Городі Культури в Клівленді красується пам'ятник Лесі Українки, а подія ця все ще свіжа і нова. Продовж року з признанням обговорювано її в пресі, в журналах, на сторінках альманахів, що появлялись в різних українських осередках вільного світу. 33 Відділ Союзу Українок Америки з Клівленду і тамошня Окружна Рада США можуть бути горді зі свого почину і зі скорого та вдалого його завершення.

Українські жінки Клівленду зміло використали цю обставину, що там знаходиться Український Город Культури для того, щоб здвигнути там тривкий монумент і дати тим наглядний доказ свого зрозуміння і наставлення до високих ідей Лесі Українки. Пошастило їм із запрошенням різьбаря Черешньовського, а йому з тим, що в мертвий камінь зміг втілити всю велич і силу духа геніяльної Лесі — пророкиці відродження України. Тому безперечно перше відзначення належить Союзові Українок Америки з Клівленду за саму ідею здвигнути пам'ятник Лесі Українці в 90-ті роковини її уродин і за зміле переведення свого почину. Під час гарячкової збіркової акції, в часі вирішування і одобрювань проекту пам'ятника і перших моделей та його виконання доводилося мені бути в Філадельфії та спостерігати як близькою була ця справа не лиш ініціаторкам того діла і Комітетові Побудови, а й Централі США і редакції „Нашого Життя“. Редакторка журналу Лідія Бурачинська і покійна К. Гардецька (п-ні О. Лотоцька була тоді на відпустці) дуже живо цікавилися тією справою і були в постійній діловій пересилці з Комітетом у Клівленді та обмінювалися думками й порадами.

Тепер в Українським Городі Культури в Клівленді стоїть вже мистецький, величний монумент, що без слів говорить до всіх, своїх і чужих про велич духа Лесі Українки і про ідейну вартість тих, що наполегливістю здвигнули той пам'ятник.

Майже всі осередки жіночих організацій відзначили в минулому році соті роковини смерті Т. Шев-

ченка. Їх зусиллями відбувалися святочні академії, концерти, інсценізації і свідчили про високий рівень їх культурного вироблення і давали поштовх до дальшої праці над поглибленням знання про Тараса Шевченка і про його творчість. Але Курінь Пластунок „Ті що греблі рвуть“ дав також як і Відділ США в Клівленді, тривалий пам'ятник своєї пошани до Тараса Шевченка. Видана їх заходом чепурна збірка віршів Тараса Шевченка в перекладах на англійську, французьку і німецьку мови є також тривким і наглядним того доказом, що має послужити для пізнання творчости Шевченка тій молодій генерації, роджених на чужині українців, що вже не опановує вповні української мови, а також чужинцям, з якими вони стрічаються і які цікавляться українською проблематикою. Тому куреневі „Ті що греблі рвуть“ належить друге відзначення за їх удалий почин, за видання книжечки „Поемс“, що появилися у Вид-ві „Молодого Життя“ в Мюнхені 1961 р.

Окрім того маємо ще декілька цікавих починів молоді жіночої генерації українок, роджених вже на чужині, як от улаштування виставки творів О. Архипенка в Вінніпегу чи уфундування українського відділу для дітей в міській бібліотеці в Судбурах, але це відбулося вже в 1962 році і не входить в обсяг відзначень за 1961 рік.

Олена Залізник

Ч А С Т О Г Р О Ш І !

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим досягнете миле почуття упорядкованости, а видавництво зрівноважений бюджет.

Із життя наших Централь

СОЮЗ УКРАЇНОК ПІВДЕННОЇ АВСТРАЛІЇ

Союз Українок Австралії, одинокий на новому поселенні, взявся за організацію клубового життя. Про життя і працю такого Клубу ми вже звітували.

Аж ось прийшла вістка, що Клуб Союзу Українок в Аделаїді розпочав наново свою працю в новозбудованому Українському Домі. Дня 6. серпня 1961 влаштував святочне відкриття святою Наталії Кобринської. Вечір відкрила голова Стейтрової Управи п-ні мгр. Меркле, а доповідь виголосила виховна референтка СЧА п-ні А. Хрущевська. На закінчення святочної частини голова Української Громади п. Т. Чубатий тепло привітав почли Союзу Українок П. А.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ

Відділ Укр. Зол. Хреста в Рочестері виказує оживлену діяльність. У його звідомленні за 1961 р. є цілий ряд імпрез, а окрім того участь у майже всіх місцевих починках.

І так у лютому — співучасть у традиційних Вечерницях Червоної Калини та жалібні сходини в честь жінок-героїнь. У травні, спільно з 47 Відділом СЧА — Свято Матері. У липні зустріч із головою СФУЖО п-ні Оленою Залізняк та делегаткою Гол. У-

прави УЗХ п-ні Особою. У серпні спільно з 47 Відділом СЧА влаштовано дитячий фестин. У вересні спільно з Окр. Радою СЧА влаштовано зустріч із делегаткою СФУЖО п-ні Іриною Павликовською. У жовтні відбуто спільно з іншими організаціями дитячий масковий бал, а в грудні УЗХ і СЧА влаштували Андріївський Вечір.

Окрім того дві делегатки Відділу взяли участь у Ювілейному З'їзді УЗХ в Лігайтоні, а представниці Відділу увійшла в склад Комітету Шевченківської Виставки, яку влаштовано при місцевому університеті. В часі Різдвяних свят членки ходили з колядою й вислід її у сумі 117 дол. відослали до Гол. Управи на допомогу залішнцям.

Відділ УЗХ у Рочестері може служити прикладом громадської дисциплінованости та порозуміння у співпраці.

КОНФЕРЕНЦІЯ З ПРЕДСТАВНИЦЕЮ НРЖА

З рамени Нац. Ради Жінок Америки п-ні Бетка Папанек об'їхала південно-американські країни, щоб розглянутись у ситуації жіночих організацій. У порозумінні з Союзом Українок Америки вона звернулась до Об'єднання Українських Жінок Венесуелі і в листопаді м. р. відбула нараду з проводом його. На нараді були присутні п-ні д-р С. Припхан, голова, п-ні

Галина Коваль, голова Контр. Комісії і п-ні Галина Коваль-Мазепа, член. Метою наради було поінформувати представницю Нац. Ради Жінок Америки про умовини праці в Півд. Америці.

ЖІНОЧИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК

Референтура зв'язків Об'єднання Українських Жінок у Німеччині стала видавати бюлетень, що мав би знайомити українське жіноцтво з працею жіноцтва у світі та подавати вістки про працю українських жінок. Ред. Колегія бюлетеня складається з пп. Марії Томашівської, Ірини Шах і Блянки Бачинської. У першому випуску обговорено працю двох великих міжнародних централ — Міжнародного Союзу Соціально і Професійно Працюючих Жінок і Міжнародної Федерації Жінок із Університетською Освітою.

ДО 3. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Дня 31. травня 1962 закінчився реченець 3. Літ. Конкурсу СФУЖО. Наспів цілий ряд репортажів і описів подорожі з усіх наших поселень. Продовження реченця уможливило ще декільком учасницям Конкурсу викінчити й надіслати свої твори.

Мистецьке Жюрі вже перебрало твори до прочитування. Сподіємось, що вже незабаром властяться відбути вирішне засідання і призначити нагороди й відзначення.

Комітет Літературної Нагороди

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА В АНГЛІЙСЬКІЙ ШКОЛІ

Ми вже згадували про те, що п-ні Іванна Вітошинська, яка навчає ручних робіт у середній школі Скенторпу, впровадила в план навчання українські взори і стіби. Щороку школа влаштовує виставку ручних робіт і між ними кляса п-ні Вітошинської особливо відзначається. Дівчатка пильно працюють, щоб викінчити свої роботи до кінця шкільного року. Це є — серветки, доріжки, подушки, торбинки. Кожна з них вибирає інакший взір і під наглядом учительки приміює його.

П-ні Іванна Вітошинська навчає англійських дівчаток українських стібів
Mrs. Iwanna Witoshynska teaches Ukrainian designs adapted for modern use in the secondary school in Scunthorpe, England.

НА ФОНД ІМ. К. ГАРДЕЦЬКОЇ

Створення фонду ім. К. Гардецької та запланована ним книжка зацікавили ширші круги зорганізованого жіноцтва. Дістаємо вислови признання і запити. Окрім того напливають пожертви. В останньому часі зложили:

Організація Українок Канади ім. О. Басараб 25 дол.; 47 Відділ США в Рочестері 15 дол.; Читацький Гурток у Монреалі 28.50 дол. і пп. Ірина Павликовська 20 дол.; Олена Залізник 10 дол. Щире Спасибі!

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої бл. п. Кекилії Гардецької складаю 10 дол. на фонд її імені

Стефанія Бернадин

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої й невіджалуваної подруги з інституту й гімназії СС Василянок у Львові бл. п. Цюпи Гардецької складаю на фонд її імені 5 дол.

д-р Домна Г. Ясінчук

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої бл. п. Кекилії Гардецької складаю 5 дол. на фонд її імені.

Оксана Генгало

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Кекилії Гардецької складаю 5 дол. на фонд її імені

д-р Софія Парфанович

ПОЖЕРТВИ

Частину доходу з нашого першого Літературного Вечора, що відбувся в Монреалі, у сумі 28.50 дол. складаємо на фонд ім. К. Гардецької.

Читацький Гурток у Монреалі

З нагоди ювілею 10-ліття нашого Відділу складаємо 15 дол. на фонд ім. К. Гардецької при СФУЖО

47 Відділ США у Рочестері

КНИЖКА ПРО К. МАЛИЦЬКУ

Цього року проминуло 15 літ із дня смерті видатного педагога й дитячої письменниці Константини Малицької. Управа СФУЖО заходиться коло того, щоб у ці роковини видати давно задуману книжку спогадів про неї.

Об'єднаний Комітет Жіночих Організацій у Монреалі пожертвував на ту ціль частину доходу зі Свята Жін-

Із зустрічі представниці СФУЖО п-ні Ірини Павликовської з громадянством Лондону. Сидять зліва до права: п-ні О. Єнкала, голова ОУЖ, п-ні І. Павликовська, Ген. Вікарій о. П. Малуґа, п-ні А. Добрянська і п-ні Б. Крушельницька, секретарка ОУЖ

Mrs. Irene Pawlykowska, WFUWO's delegate to the IAW Congress in Dublin with a group of Ukrainians in London.

Комісія Суспільної Опіки

Комісія Суспільної Опіки СФУЖО в Торонті влаштувала у грудні 1961 **Семинар Суспільної Опіки**. Субстратом до дискусії була доповідь д-ра **М. Пасіки** на тему „Сучасні психоневрози“. Доповідач виявив найчастіші причини, що захитують рівновагою сучасної людини. А з того слідує потім нервове заломання чи захворіння, що робить людину непридатною до життя.

Дискусія провадилася на високому рівні й виявила потребу частіших навітлень таких проблем. Тому Комісія Сусп. Опіки підготовляє вишкільні курси для референток суспільної опіки при організаціях і всіх, хто хотів би включитися в таку працю.

У грудні 1961 р. Фонд Допомоги Українців Канади відкрив **Порадні Суспільної Опіки** у Торонті й Вінніпегу. Пораднія уділює порад в усіх питаннях суспільно-допомогового характеру. Туди можуть звертатись по інформації всі, що мають матеріальні

ки-Героїні, в сумі 30 дол. Дальші пожертви: пп. М. Ганицька 5 дол., Анна Заяць 2 дол. Щире Спасибі!

чи родинні турботи, шукають праці або знаходяться в потребі.

Пораднею у Торонті керує з рамени Комісії Суспільної Опіки СФУЖО п-на Ольга Даниляк, магістер суспільної праці. Куток Комісії Сусп. Опіки СФУЖО у часописі „Наша Мета“ подає, окрім звідомлень із харитативної діяльності складових організацій СФУЖО, найбільш актуальні проблеми суспільної опіки й розв'язку їх.

Замовляйте підручник

Дитяча світличка

(16 лекцій)

укладу Ірини Пеленської

за ціну 3.50 дол.

разом із частиною

„ДИТЯЧІ ПІСНІ“

і збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски

в адміністрації Нашого Життя.

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Our Award

Ukrainian women's organizations are scattered throughout the free world. Fourteen of them are united in the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO), and at work in eleven countries and four continents. Some of these were founded long ago by the first settlers. Most of them were organized after World War II, when the great migration of peoples was at its peak.

The degree of their strength and ability varies. Some are mighty central organizations with thousands of members, and many Branches. Others are small groups without any ramification. The trend of the Ukrainian settlers was neither even nor stable. Therefore their communities are of different size.

Yet all these women's organizations have one thing in common. Regardless if they are old time settlers or newcomers, they are strongly attached to their old country Ukraine; and feel deeply concerned about its fate. Although they are already settled in a new country and committed to it for the future, they try hard to give a helping hand to their enslaved homeland.

This strong emotional feeling binds all Ukrainian women together. Realizing this, the Federation of Ukrainian Women Organizations (WFUWO) decided to give an award to those organizations, which, in the current year, accomplished the most important deed. Without specifying the kind or form it took, other than that it should be an achievement in the humanitarian or cultural field, accomplished by a group of Ukrainian women in the free world.

The decision for 1961 was not hard to determine. The Board of

WFUWO turned at once to the erection of the monument to the great Ukrainian poetess, Lesya Ukrainka as an achievement of the utmost importance. The Regional Council of the Ukrainian National Women's League in Cleveland, Ohio, originated the idea; and a special committee was formed to complete the project through 6 years — 1955-1961. Its seven members were Katherine Mural, Chairman, Mrs. Mychaylyna Stawnycha, Secretary, Mrs. Paraskeva Baranska, Treasurer, Mrs. Eugenie Dubas, Mrs. Yaroslava Danylyvych, Mrs. Anna Hawrylak, and Mrs. Irene Kashubynska, members, processed the heavy task through the long years. September 22, 23, 1961 the statue, created by the Ukrainian sculptor Michael Cheresniovsky was unveiled, and placed in the keeping of the city of Cleveland, Ohio.

The importance of this achievement becomes clear on considering the role of Lesya Ukrainka in Ukrainian literature. The poetess created works of enduring value. Her flame-like words strengthened the spirit of the Ukrainian people, and helped to shape an entire generation. The merit of the Cleveland UNWLA Regional Council is even greater through the fact that it is her first monument to be created by her loving admirers.

At this time WFUWO also found it possible to grant a second award. Another women's group proved its maturity and effectiveness. Their achievement was a book of "Poems of T. Shevchenko" published on the centenary of his death. Its publishers were the women-leaders of PLAST, an Ukrainian Youth Association.

The centenary of Taras Shev-

chenko brought forth many types of memorials commemorating his honor. The greatest Ukrainian poet, and a prominent painter as well was celebrated as a great freedom fighter of his time. Beside the monument, erected before the capitol of the Province of Manitoba, in Winnipeg, Canada many exhibits and publications were arranged.

This small volume of Shevchenko's poetry, especially in its tri-lingual form is bound to widen its scope of readers, endearing him to them, and marking him in world literature as among the very best from the vast peninsula land mass called Europe. For on its pages there are, beside a biography, translations of his poems in English, French and German, and fine reproductions of his paintings, of utmost interest to the entire western world.

The PLAST women are a small group of the division called "Breaking Through the Dam." The volume was published by their own efforts. They managed to have so little publicity about it that it came as a delightful surprise to the Ukrainian community. Although not affiliated with WFUWO they merited the credit of an important women's cultural achievement in 1961.

These were the most notable achievements done in the past year. The Board of WFUWO was happy to grant them awards in appreciation of their so valuable work. They are a proof of the high spirit and dedication of Ukrainian women, as well as of their efficiency. The groups, though small in number could achieve it through their spirit of understanding and comradeship. And this, beside the idea, is their greatest value.

DARIA VIKONSKA

(1893-1945)

The Ukrainian writer Daria Vikonska was not very popular among readers. She left only a few books, published by her own efforts. Nevertheless her life and her tragic death, as well as her valuable works deserve special attention.

As a daughter of an Ukrainian landowner and a German mother, she was given a careful education, in France and England. After her marriage with an Ukrainian agriculturist she lived on their estate. In the 30's she started to write.

The first volume "The Paradise Tree" contained short stories. Afterwards a monograph on James Joyce was published. In the 30's he was not yet well known on the European continent. Her final work "For Nation's Brass," published before World War II, was a group of essays on the political and cultural life of the Ukrainian people. Beside that she wrote charming vignettes about flowers she liked.

Daria Vikonska's work reflects a deep philosophical mind, a strong will, and the high moral standard of her soul. Its artistic value is incontestable.

She proved it also through her death. Having lost her husband, after the Soviet occupation of West Ukraine in 1939, she continued to believe firmly in his return. The end of war reached her in Vienna. As the Soviet army occupied the city, and abused its inhabitants, especially women, Daria Vikonska could avoid this fate only by a leap from the second floor. This caused a severe cerebral injury, from which she died a few months later, mentally disturbed.

THE CHOIR LASTIVKA (SWALLOW)

Almost simultaneously, with the founding of Branch 66 in New Haven in March 1956, the Choir Lastivka (Swallow) was formed. Among the founders of

Daria Vikonska

PRISONERS

On my way colored spots caught my eyes.
From amid a circle of green leaves
Rose a curly decoration,
Rosetted like tiny beads.
Never in their cloistered nook
Does their immobile beauty
Feel the sun's direct rays,
Or be stirred by the wind,
Or washed by welcome rain.
Bees cannot visit them,
Nor butterflies flutter above them.
No bird, swiftly flying, brushes his wing.
Humans appoint their blooming time,
Remembering or forgetting to water them.
Each day as I passed, I stood near them.
They seemed to smile to me with concealed grace.
In enchantment I beheld them,
Sorrowing at their loneliness.
One day, at zenith of their bloom,
These flowers so pink, so yellow and red
Seemed to gleam and burn.
They were alive!
An imprisoned beauty.

Translated by Jean Wolcott Piper

the Branch were fine singers, who loved Ukrainian songs.

The Choir was even fortunate enough to have among them a conductor, Mrs. Mary Burbela Hyza, who has a complete musical education, and a lovely voice. She first studied in New Haven, and later in New York, under Prof. Liebling.

Now, living with her family in New Haven, she devotes her time and skill to the Choir. In addition to training the singers, she first transposed Ukrainian folk songs to suit women's voices, then Christmas carols and church songs. Recently she adapted the tunes of the High Mass to her choir.

Becoming well known for their artistic performances in New Haven, during their six years work there, they have also accepted many invitations to sing in other cities. Mrs. Hyza is not only their conductor, but also announcer, explaining the features of the Ukrainian music.

UKRAINIAN ART EXHIBIT

The Sunday News in Brooklyn, N. Y., from April 29, 1962 had a news article on Ukrainian Art put on view through May 21 in the gallery windows of the Brooklyn Public Library. Embroidery, carved and decorated chests and trays, ceramics and painted Easter eggs were among the exhibits. The display was arranged by Mrs. Mary Dushnyck, President of UNWLA Branch 72 in New York City.

MANEUVER LATYNINA

This gymnastic accomplishment is named after its performer Larissa Latynina. The Ukrainian Olympic star is Captain of the six-lady gymnastic Soviet Team, and performed it last fall in West Chester, Pa. Her fine technique won her two gold medals in Rome.

UNWLA Highlights

The slogan of the XIII Convention is: THE ORGANIZED WOMAN BUILDS OUR FUTURE. The theme will be reviewed in an address and expressed in our resolutions.

* * *

Did you send your greetings for the Convention Book?

Each UNWLA Branch was sent formulas for this. It is now high time to send them in.

* * *

In case you have some projects or by-laws amendments, please, send them in. Only written projects can be discussed.

LUNCHEON FOR UN DELEGATES

On March 19, 1962 several women's organizations arranged a luncheon for delegates of the Status of Women Commission in New York. I was chosen to represent the Ukrainian women, together with Mrs. Irene Padoch. Among others, at our table, we met Mrs. Chu-sheng Yeh Cheng, the representative from Taiwan. Among the 20 delegates of the Status of Women Commission present were Mrs. Ada Norris, the representative from Australia and Mrs. Lily Baeta of Ghana.

Great was my delight on seeing many friends from other countries: the president of the International Alliance of Women, Mrs. Deraniyagala and the secretary Mrs. Halsey were among them. Mrs. Sprague-Bauman and Dr. Sandesky-Scelba, whom I met at the IAW Congress in Colombo were also present. Time was too short to greet them, but I was happy to see them at work, and in good health.

After the luncheon we attended the Session. Mme. S. Grinberg-Vinaver, chief of the Section of Statues of Women, presented a wonderful review. With her staff of women jurists from Australia, Hungary, Spain and the USA, and with her own legal training in France, she stressed the professional competence of their task.

Helen Prociuk

NEW BUILDING

Preliminary plans are under way for construction of a new dormitory for 50 girls at Manor Junior College, Fox Chase Manor, Philadelphia, Pa. After conclusion of this work, the next step will be to have the school step up its curriculum for the increased students.

Manor Junior College was founded in 1947 with a few students originally meeting in Macrina Hall. Today it is the fastest growing college in Delaware Valley, U.S.A.

With the most modern school building in the world today, Manor College can accommodate 300 students. With completion of the new dorm, more out-of-town students will be given living quarters. This will allow for more enrollment of students.

The Sisters of St. Basil the Great came to the United States in 1911 and settled in Philadelphia, Pa. Since then they have opened an orphanage, school of primary grades (in 22 cities), a girls' academy and a junior college. A four year college is anticipated in the near future. There is a great need for a new full-term college in the Philadelphia area.

Manor Junior College is the only Byzantine Rite girls' school in the United States.

Wisdom is sometimes nearer when we stoop than when we soar.

Ukrainian Dishes

The New Haven Register from March 27, 1962 had an interview with Mrs. Slava Yachnycky, President of the UNWLA Branch 66 in that city. The topic was Ukrainian dishes. From the kitchens of Ukrainian homes come forth a wide assortment of them. Mrs. Yachnycky recommends specially a fruit bar cookie, describing it as an "all-occasion dessert." "What makes them especially good is a filling featuring plum, strawberry or raspberry preserves," she said.

Ukrainian Fruit Bar

- 2 cups sweet butter
- 1 lb. and ½ cup flour
- 2 cups sugar
- 8 egg yolks
- ½ teaspoon vanilla
- 1 teaspoon baking powder
- ¼ cup bread crumbs
- fruit marmalade or preserves
- 1 tablespoon bread crumbs
- 8 beaten egg whites

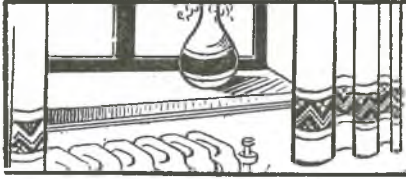
Method: Mix first six ingredients well together until dough becomes as flexible as pie dough. Cut dough into uneven portions and refrigerate 10 to 15 minutes or until hardened. Grease pan and sprinkle lightly with bread crumbs. Grate larger portion of dough for bottom layer in pan. After grated dough has been placed in pan, place in oven which has been preheated at 350 degrees. Brown lightly. Spread with filling of preserves of fruit marmalade and tablespoon of bread crumbs over bottom layer. Grate remaining portion of dough over egg whites. Bake in preheated oven for 45 minutes. Allow to cool before cutting into squares.

Yield: About 50 squares.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1962

У НАШІЙ ХАТІ

Троянди влітку

Королевою квітів у наших квітниках — це троянда. Плекати їх можна в кожному ґрунті, коли він відповідно управлений. Не зносити лиш підмоклих місць.

Щоб троянди влітку добре виглядали, треба восени дати гонам змогу визріти як слід. У стейті Нью Йорк діється це в половині листопада. Пенним трояндам перед морозами треба обірвати листя й захоронити їх перед морозом — обпаковуючи або обкопуючи їх. Городовим трояндам восени підгортаємо землю, щоб місце щеплення було на 4 інчі присипане землею. Пнучі й паркові троянди зимують тут без прикриття.

Найкращим угноєнням є коров'ячий гній (cow manure), що його спорошкованим продають тут у городничих крамницях. Є в продажі ще кілька інших штучних погноїв для троянд, але коров'ячий дає найкращі висліди. Погній даємо навесні, улітку або зимою. Від половини липня до кінця листопада не слід угноювати троянд, щоб не викликувати росту лишніх гонів, які все одно не будуть цвісти, а зимою змерзнуть. Ґрунт під трояндами треба все звільнювати від бур'янів.

В посушливе літо троянди треба підливати, звичайно від половини червня до кінця серпня. Ніколи не вільно скроплювати їх листя під час сонячного дня холодною з водотягу водою. Підливати найкраще вранці або ввечері, скеровуючи струю води на землю під кущик. Звичайно підливати раз у тиждень, наступного дня пересалати, щоб ґрунт був у пухкому стані.

Стинаючи троянди на китицю, стараємось не обтинати лишніх листків. Відквітнені квіти усуваємо. Вони погано виглядають і не потрібно забирають із ґрунту поживу для витворення овочів. Не-

гайне усунення відквітнених впливає також на дальше, стале квітнення кущика. Тільки в троянд, що квітуть одноразово, як паркових і китайських, не усуваємо відквітнених, бо їх плоди стають прикрасою кущика зимою.

На жаль, троянди, як усі шляхетні рослини, підпадають грибовим недугам і шкідникам. До найчастіших грибових недуг у східних стейтах ЗДА належать — попелиця, ржа і звіздкова саджа. Боротися треба з ними вперто цілий рік, пам'ятаючи, що легше не допустити заразків, ніж позбутися хвороби. Ось які заходи можна поручити:

З-під троянд восени усуваємо все сухе листя, відцвілі квіти й бур'яни. Весною витинаємо всі сухі й недорозвинені гони та чопи, бо в них перезимовують зародки цих грибків. Улітку удержуємо ґрунт чисто, а що десять днів оприскуємо або обпилюємо троянди препаратом три-о-ген (tri-o-gen). Можна дістати в городничих крамницях, спосіб ужиття на опакуванні. Оприскування дає кращі висліди, ніж обпилювання, бо зародки грибів містяться на спідній частині листя і оприскуючи, їх там легше знищити. Звичайно оприскуємо троянди у квітні, коли ще листя немає. Улітку на переміну оприскуємо й обпилюємо. Оприскувати треба дуже докладно, щоб звозчити спідню частину листка.

Зі шкідників найбільш небезпечними є мшиця і японський жучок (Japanese beetle). Мшиці нападають молоді гони і в наслідок того вони не розвиваються, троянда росте слабо, мало цвіте й негарно виглядає. Оприскування препаратом „Три-о-ген“ винищить мшиці. Японський жучок, завезений у 1912 р. до Америки, робить велетенську шкоду, обпадаючи розквітаючі троянди й ви-

їдаючи пиляки. Троянда ще не розвинула квітів, а вже облетіла. Самичка жучка кладе яєчка в травниках, із них виводяться гусениці, що живляться корінням трав. Це відбивається також на травнику: нераз бачимо, що гарний травник дістав пліші, а коли ми весною його громадимо, витягається зісохла трава й застається голе місце.

Цю боротьбу з японським жучком, що є ворогом травників і троянд, треба розпочати з ранньої весни. Дуже добре нищить жучка препарат (Chlordane dust), яким посипаємо травники. Придбати можна в городничих крамницях, спосіб ужиття на опакуванні. При сильному ушкодженні вживаємо 10% го препарату, при меншому 6%-го. Дезинфікуючи так землю, доценту знищуємо гусениці жучка.

Мені довелося в 1960 р. бачити грядку троянд із 30 штук, де ні один квіт не розвинувся як слід через японського жучка. Не маючи троянд, жучок кидається на квіти далій, кан, а навіть ціній.

Роман Коцик

КРЕМИ

ЄВГЕНІ ЯНКІВСЬКОЇ:

Гормонові проти зморшок	\$2.75
Вітамінові відживні	1.85
Підклад під пудер („Павдер Бейз Лошен“)	1.25

Висилаємо за післяплатою.

Адреса:

MONA LISA COSMETICS Mfg.
84 Pricefield Rd., Toronto, Ont.

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Готуємось до пікніку

Літня пора заохочує до руху. Не хочеться сидіти в душних кімнатах! Та й із приятелями чи знайомими зустрічаємось найрадше на прогульці, над озером чи в горах.

Нова морока для господині! Що взяти з собою? Хоч дехто голосить, що не варто брати припасів, бо всюди все можна дістати, проте „як маєш у торбі, то сядеш і на горбі“, каже приповідка. Тому треба подбати не тільки про їжу, а й про зручне приладдя (серветки, паперові тарілки, кубочки, малий холодильник і термос). Все те придасться й улегшить нам гостину.

ЩО ВЗЯТИ НА ПІКНІК?

Пиріжки з капустою або з м'ясом (паштетика)

Фашеровані яєчка, обвинені салатом

Сир свіжий, фермерський з редьківцею

На десерт — медяник, цвібак, крихкі тістечка

Чай із цитриною або кава

Напитки — содова вода або пиво

Сира садовина.

Пиріжки з капустою або м'ясом

Потрібно на тісто:

3 горнятка борошна (муки)

½ ф масла (1 горнятко)

4 жовтка

1 горнятко квасної сметани

1 ложечка соли

1 ложка цукру-мучки

2½ унції дріжджів.

Борошно висипати на стільницю, масло покроїти на кусники. Дріжджі розпустити в горнятку сметани, додавши сіль і цукор. Розбити жовтка і вляти їх на борошно й масло. На стільниці це сікти сікачем, поливаючи потрохи розчином дріжджів. Обертати сікачем, не уживаючи рук. Коли вже буде суцільне тісто (крихкого тіста не слід довго місити), виложити до миски, прикрити й нехай воно стоїть в уміркованій температурі. Повинно рости дві

години. Потім підсипати стільницю, розтачати і вирізувати прямокутники. Накладати начинку і зліплювати рубчик угорі (з боків пиріжок незаліплений). Поставити на лист (бляху), нехай ще трохи підросне. Перед вставленням до печі помастити розбитим яйцем. Пекти на 350°, около 15 хв.

Начинка з капусти:

1 головка капусти

1 цибулина

1 ложка масла.

Капуста: Солодку капусту зварити, витиснути воду і змолоти. Окремо підсмажити цибулю, додати до капусти ложку масла й висмажити, щоб уся вода вийшла. Посолити до смаку і холодним начиняти тісто.

Начинка з м'яса:

2 курячі грудинки

½ ф телятини

1 цибуля

трохи товщу

2 курячі печінки

2 яйця

1 ложка масла (неповна)

1 ложка сухариків

1 ложка сметанки.

М'ясо: Дати до ринки січену цибулю, курячі грудинки і кусник телятини на гарячий товщ. Підляти водою, посолити і тушкувати (душити), аж зм'якне. Коли вже готове, змолоти, додавши сирі курячі печінки. Яйця втерти з неповною ложкою масла, вимішати з м'ясом і додати ложку тертих сухариків, покроплених ложкою сметанки. Все те добре вимішати, до смаку посолити і накласти на тісто.

Фашеровані яйця

Потрібно:

4-5 яєць

1 цибуля

1 ложечка тертих сухариків

1-2 ложки сметани.

Яйця зварити твердо. Коли вистигнуть, перекарати здовж так, щоб лушпинка зосталася ціла. Вийняти ложкою все, посікти, до-

дати до того смаженої цибулі, посолити, додати ложочку тертих сухариків і одну або дві ложки сметани. Це все гарно вимішати, посолити до смаку і наложити того фаршу в половинки яєчок. На сковороді (пательні) розігріти трохи масла, поукладати яєчка фаршом до споду, щоб присмажилися. Через те яєчка цілі стужують. Коли вистигне, обвинити кожне яйце в листок салати і подавати.

Цвібак

Потрібно:

6 жовтків

1½ горнятка цукру-мучки

1½ горнятка борошна (муки)

½ горнятка крайних оріхів

1 ложка родзинків

1 ложечка січеної і смаженої помаранчевої шкірки.

Утерти жовтка з цукром-мучкою до білого. Білки (із 6 яєць) вбити на шум. Окремо приготувати бакалії, покропивши їх кількома краплинами товщу. Добре перетерти руками, щоб кожен кусник був окремо. Утерті жовтка вимішувати легко на перемену з ложкою борошна і ложкою шуму, додаючи по ложці кожного до кінця. На самому кінці розсипати по тісті бакалії, вимішати трохи і додати до вимашеної форми. Покласти пекти до вигрітої печі на 320° Повинно пектися ¾ години.

Крихкі тістечка

Потрібно:

1½ горнятка борошна (муки)

4 унції масла (¼ горнятка)

4 варені жовтка

1 повне горнятко цукру-мучки

запах ванілевій

сок із 1 цитрини

Варені жовтка перетерти через ситко. Додати до того борошно (муку), масло (хатньої температури) дрібно покряєне, горнятко цукру-мучки, ванілевій запах і сок із цитрини. Те все скоренько і легко замісити (тісто крихке не вільно місити ані довго, ані твердо). Нехай трошки постоїть. Потім підсипати мукою, розтачати на стільниці і викроювати тістечка різних форм. Мачати їх у трошки розбитий білок і січені орішки з цукром. Укладати відразу на лист (бляху) і пекти на 300° у вигрітій печі найбільше 15 хвилин.

Український народний стрій

На Гуцульщині

Головний покрив

Гуцул прикриває голову — взимку хутряною шапкою, а влітку капелю-

Повстяний капелюх і хутряні шапки
Hutzul hat and fur caps

хом. Хутряна шапка має півкулисте дно і є невисока, зате до її країв є пришиті „відвороти“, себто хутряні краї, відгорнені вгору. В часі негоди їх можна спускати вниз, щоб хоронили вуха і шию.

Капелюх є з повсті. Його півкулисте дно і боки невисокі, а доволі ши-

Тепер частіше подибуємо в них шкіряні пояси, завширшки в долоню
Now the belts in the Carpathian mountains are narrow but still adorned with metal buttons.

рокі криси підігнені вгору. Капелюх обведений звичайно „червячком“, себто різнокольоровою стрічкою з волічки. У молодих хлопців тих стрічок більше як у старших газдів та й ще вироблена з них квітка збоку.

Чорні повстяні капелюхи можна тут дістати в невикінченому стані. Намочивши їх водою, треба натягнути на півкулисту форму і злегка підогнути краї. Прикрасу з „червячків“ можна виконати з різнокольоровою волічки.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1962

Пояс

На Гуцульщині носять тільки шкіряні пояси. Давніше були широкі від пахи до бедер і розкішно прикрашені. Їх звали чересами. Прикрасами були — плетінка з ласочків шкіри, металеві гудзики й пряжки та в шкірі голочені wzори. В горішньому краю черес мав сховки на тютюн і гроші. Зпереду застібувався на 3—4 металеві пряжки.

Згодом череси ставали вужчими й вужчими й зійшли на шкіряні пояси, в долоню завширшки, застібнуті однією пряжкою. Їх прикрашують металевими гудзиками або й бувають зовсім гладкі.

Відновлюйте Вашу передплату вчас, чим досягнете миле почуття упорядкованости, а видавництво зрівноважений бюджет.

Куховарські приписи

Н. Костецької

ГОРОДИНА й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток

з пересилкою 65 ц.

Замовляти в Централі СУА.

Капелюх, виконаний у кооп. „Базар“
Hutzul hat, made by Bazaar Store
in Philadelphia

Кооп. „БАЗАР“

ВИКОНУЄ СТИЛЕВІ

ГУЦУЛЬСЬКІ СТРОЇ

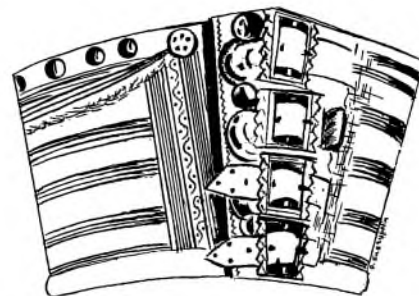
для таких гуртків та хорових з'єднань, по гуртових цінах. Просимо писати за проспектами.

Також можна замовляти окремі частини для хлопців і дівчат.

B A Z A A R

823 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa

Давніше гуцули носили широкий черес
The men in the Carpathian region
wore wide belts called "cheres"

Порадник народнього мистецтва

ЯКИХ СЛІВ ДОБИРАТИ?

Скільки я пишу й говорю про чистоту стилю в нашому народньому строю! Минулого року об'їхала всі Гуртки ОУЖ, де демонструвала справжній народній стрій для дівчаток і хлопчиків. Окрім того розіслала повний опис строю об'їзником, поручаючи взірці й матеріали. Влітку побувала в СУМ-івському таборі і там показала стилевий народній стрій на дівчинці 12 років. Докладно пояснювала, що вінок не повинен стирчати стріхою над головою, зачесати волосся треба гладко, підтичка повинна бути такої довжини, спідничка дещо коротша, передниця кольорова, яке повинно бути намисто і т. д. Пояснила також, що це є корсетка, як її шити, а головне, що її вдягає не підліток, а дівчина вже сформована. Показала також, які краски вживати до взорів полтавських, гуцульських, буковинських. Поїхала й думаю собі — „вже діти знають і розкажуть своїм матерям, як треба строї шити“.

Тим часом ось у нас влаштовували Свято Жінки - Героїні, запроєктували символічну могилу і зміну героїнь у народніх строях. Я глянула й заплакати хотілось! Ті ж стріхи на головах, френзлі на передницях, підтичка вище колін, черевки на високих підборах. Надаремне я цілий рік працювала! Вже й не знаю яких слів добирати, як дійти до їх зрозуміння? Кажемо, що в советській дійсності викривлюють нашу культуру. А ми тут хіба шануємо її?

Уляна Андрушенко
реф. нар. мистецтва ОУЖ Англії

Добре розуміємо Ваш жаль і розпуку. Знайти зрозуміння для стилевості нашого народнього вбрання — це великий і важкий труд. Нелегко направити те, що десятиліттями легковажно просували в маси як „український народній стрій“.

Найперше треба би подбати, щоб при офіційних нагодах делегації, походи чи демонстрації мали стилеві строї. Цього повинна припинювати Організація Українських Жінок своєю opinією, і порадою. Також треба слідувати за тим, щоб хорова чи танкові гуртки були правильно зодягнені. Їх

приклад найкраще вплине на публіку. А вже танкова група „Орлик“ в Англії, як можна судити зі світлин, дбає про стилевість своїх стрій. Тож можете на те покликатися.

Тому не радимо знеохочуватись! А в Гуртках ОУЖ впровадьте клич — „впорядкуймо свої народні строї!“ Бо ж стилевий стрій можна з певним умінням переробити на кращий. Дуже добре, що починаєте від дітей! Бо в них треба вищиплювати зрозуміння для стилевого народнього строю.

Редакція

Господарський порадник

На одному балю я спробувала дуже добрий французький торт з кількома масами. Був облятий склицею, тісто листкувалося і було дуже смачне. Пишете, що це був Торт Наполеон із Н. Ж. 1961, ч. 4. Але в приписі Ви подали тільки одну масу. Чи могли б ми дістати й інші?

Молода господиня

До того торга маси мусять бути легкі, бо делікатне тісто не витримало б тяжкої начинки. Тому даємо масу ванілеву, чеколядову, овочеву (помаранчева, помідорова, морелева), кавову й горіхову. Всі ті маси мусять бути варені на парі. Коли простигнуть, додається до них масло, втерте з цукром-мучкою. Хоч це може видатись надто калорійним, проте маси не слід накладати багато, а зате вони є різні. Також звертаю увагу на те, що до мас не слід давати ніякого борошна (муки).

Маса ванілева

Потрібно:

- 2 жовтка
- 2 ложки звичайного цукру
- 2 ложки цукру-мучки
- 2 ложки сметанки
- 3 унції масла (6 ложок)
- 1 ліска ванілії.

Жовтка втерти зі звичайним цукром. Сметанку заварити з ванілією, влити до жовтків, мішаючи все на парі, щоб згустило. Коли вистигне, додати до того масло, втерте на шум із цукром-мучкою і вимішати.

Маса порічкова

Потрібно:

- 1 слоїк порічкової галяретки (jello)

10 бішкoptів (бісквітів)

4 унції масла

1 чарку руму.

Розтерти добре галяретку. Осібно втерти масло. Перетерти бішкoptи на терці і пересіяти. Втерти бішкoptи з маслом, потім додати галяретку, а на кінці влити руму. Нехай трохи постоїть.

Зеновія Терлецька

ПЛЯМКИ ЦВІЛІ

А може Вам пригодиться така (правда, дуже прозаїчна) господарська порада:

Уявіть собі, що Ви приготували біля до прасування, покропивши його водою, а потім не встигли всього по-прасувати і ще й забули за нього, а за кілька днів зробили приємне відкриття, що на чоловікових сорочках показалися плямки цвілі. Що Ви тоді робите?

Поки я не натрапила на цю „чародійну“ пораду в дитроїтськом „Фрі Прес“, я попадала в розпуку і пробувала різних, не дуже ефективних способів.

А тепер я мішаю:

½ чашки хльорку

½ чашки оцту

2 кварта води —

занурюю в ту мішанину заатаковані частини, і цвіль зникає моментально. Опісля виполокую в літній воді і нікому не признаюсь, що таке мені трапилось. Оце недавно я врятувала так одну з моїх вишиваних доріжок.

Дітроїчанка

ШИНКА ЗА РИМСЬКИХ ЧАСІВ

Недавно тому попама мені в руки куховарська книжка з римських часів (1 сторіччя по Христі).

Називається APICIUS. Текст є поданий рівнорядно латинською й англійською мовою в перекладі В. Фловєр і Е. Розенбаум.

Тому що на Великдень звичайно їмо шинку, я поцікавилась, як подавали шинку римляни; на моє велике здивування я прочитала, що вони шинку приправляли майже ідентично, як американці. А саме — варили, здирали шкуру, а солонину прорізували у малі квадратики. Зверху мастили медом і обгортали тоненьким тістом (як на вареники). А потім пекли.

Думаю, що читачкам Нашого Життя цікаво буде довідатись, що шинка з медом чи брунатним цукром — це не вигадка 20-го сторіччя, а страва римська. Софія Скрипник, Ріджайна

НАШИМ МАЛЯТАМ

КВІТИ

У нас є вдома квіти —
Дві рожечки чудові,
Вони, щоправда, діти,
Не справжні — паперові:
Не з поля, не з городу —
Із фабрики ці рожі,
Води не хочуть зроду,
Але й рости не можуть.

Як я піду до гаю,
Де квітів дивне-диво,
Там справжніх назбираю,
Справжнісіньких-правдивих:
Вони росую вміті,
Пахучі і ніжніші...
Є гарні штучні квіти,
Та справжні — ще гарніші!

Леонід Полтава

РОЗУМНА ДОНЯ

Мама доню має,
клопоту не знає:
доня чемна і слухняна,
мамі помагає.

Завжди помагає:
порохи стирає,
на веранді у вазонах
квіти поливає.

Виросте ще більша,
буде посуд мити.
Буде обережно!
Мити — не розбити!

Г. Чор.

МІЙ ТАТО

Як з усього світу татків
Всіх докупи позбирати,
А тоді мене спитати:
Котрий найдорощий тато?

„Мій!“ — скажу я без запинки,
І це буде правда чиста,
Як з дитячої сльозинки
Крапельничка іскриста...

Ви своїх татів хваліте,
Величайте, — я не дбаю,
Та за всі скарби на світі
Я свого не проміняю!

О. Кобець

Ганна Черинь

Як черевички розсердились на Ліду

На день народження мама купила Ліді нові черевички. Боже, які вони були чудові! Яскраві, блискучі, мов люстро, з маленькими бантиками і білим гудзичком посередині. Коли ж їх взути на ноги, одразу хочеться бігати, підскакувати і підтанцювати. Ліда цілий день стрибала навколо дому в своїх нових червоних черевичках, і їй здавалося, що кожний перехожий оглянувся, щоб подивитись на таке чудове взуття.

З того дня дівчинка взувала тільки ці червоні черевички, а в волосся влігала такого самого кольору стрічку. Часом, як насувались хмари і починав накрапати дощ, мама радила Ліді вдягнути старіші, чорні черевички, але Ліда так жалібно дивилась мамі в очі і просила:

— Мамусю, може дощу й не буде. Ось глянь, між хмарами синє небо проглядає! Дозволь узутти червоні!

І мама дозволяла... Але одного разу, як ішла Ліда зі школи, на піддорозі швидко насунула страшна хмара — і різно посипав дощ. Дівчинка заховалась під парасолькою, а черевички набрались біди. Вони сумно шлапали по калюжах і дедалі важчали...

Вдома Ліда перезулася в капці і сіла робити задачі. Червоні че-

ревички незграбно валялись у кутку. А тим часом, грозовиця перестала так раптово, як і почалась. Теплий вітер, наче рушником, обсушив землю, дужче запахли квіти, а під вікном радісно згщебетали пташки.

На другий день Лідуся встала, поснідала та й стала збиратися до школи. Вдягнула пишну суконочку в червоних квіточках, а тоді стала взувати черевички. Вони якось неохоче йшли на ноги, чи то може Лідині ноги за ніч так вирости?! Ліда так-сяк узулась, ступила крок — і мало не впала:

— Ой, мамо, лівий черевичок мене за пальці вщипнув! — скрикнула вона. Ступила ще крок і мало не заплакала: — І правий теж, ще дужче, як ножем ріже! Мої черевички розсердились на мене!

— А дай-но мені твої черевички, я подивлюся, — промовила мама. — О, та їм є чого на тебе сердитись: бач, як ти їх на дощі промочила, вони й задубіли, як кора. Так, доню, не можна. Про свої речі треба дбати. Треба ці черевички добре обтерти, просушити легенько, помазати товщом, а тоді гарненько вичистити кремом. Тоді вони перестануть на тебе сердитись й не будуть щипати за пальці.

Олена Цегельська

Зустріч із Весною

Цікава Сорока-Білобока влетіла на паркан подвір'я. Роздивилась, позіхнула, та й каже: — Нудно тут у вас мої друзі. Ні деревинки, ні кущика зеленого — сам пісок. Нудьгуєте! А от я! Якраз лечу Весну-Гожу зустрічати. А ви? Чо-чо-чо-му не йдете?

На це собака Бровко, виліз із буди, зітхнув. — Весну зустрічати? А де ж я годин за такими спра-

вами? Усе гавкай, пильнуй хати, подвір'я. А Весни я увік не зустрічав.

— А в мене — обізвалась кітка Міцька — „стільки й світа, що у вікні“. От ганяйся цілий Божий день за мишами. Та де ж бідний, запрацьований кіт має час іти Весну зустрічати?

Курочка Сімената й собі: — Що чую? Мені Весну зустрічати? Ні-

коли! То ячко неси, то кудкуда-кай! Хоч і нудно, — а дома сиди! — Самі ви собі винні, що тут нудьгуєте. А не могли б ви собі прогулянки зробити? От, хоч би в ліс! Так сорока.

— Ваша правда, пані Сороко! — крикнули всі враз. — Ах, хоч на мить геть звідсіля, у ліс, на волю. Прогулянка, от, щастя! Та враз засумували. Бровко каже: — Тяжко буде. А Міцька: — Люди автоматом їдуть, а ми чим? Дорога далека... На це обізвався старий кінь Карий:

— Хоч я вже до роботи нездалий, на ласкавому хлібі живу, але й мені вже остогидло за загороною сухе бадилля скувати. І я Весні, сонечку радий. От, збирайтесь у дорогу. Я буду вам за верхівця.

Аж у лапки сплеснули всі троє з радости! А Сорока-Білобока рада, що намовила їх, полетіла вістку подавати: всім, всім, всім. Не гаючись, киця Міцька набрала повну торбу: булочок, солонинки, ще дечого — взяла чайник, а Сіменаста — кошичок ячюк. Бровко випорпав із землі, заморожену там ще від Різдва, ковбасу (що чекала на пригожий час) і повісив її собі на шю, мов намисто. Викарабкались усі на Карого, а Сорока сіла йому на голову, між вухами, підганяти й дорогу показувати. Поїхали.

*

Заїхали на полянку серед лісу, де під дубом стояла ведмежа хатка-гавра, вже відчинена — бо ж ішла вже Весна. У гаврі двоє малих ведмежаток чемно їх привітали.

— Вітаємо гостей! — Милости просимо! Будьте як дома! А у шій хатці, чого тільки там не було! І бочілочка меду, і шинка з дикого кабана, і рибка, і яблучка-кислички.

Бровко відразу на поляні почав гавкати, гостей скликати. Киця, Міцька закачала рукави, господарить: чай варить — із булочок, із шинки, з ковбаси канапки робить, гостей угощає. А Сіменаста — то ячка лущить, то дзюбом з потоку воду на чай носить. А гості? Тут уже серна Струнконога піднесла Карому свіжої травички, а Хом'ячок-Щербачок м'якенького вівсика. Тут і Білочка

з торбинкою горішків і Зайчик-Побігачик із листком салати, з морковкою. А Лисичка-Сестричка вже тоненько на сопілці грає. Вовчик-Сіроманчик на бандурі побренькує — голос подає. Але все втихло, коли Бджілка-Золотушка на дримбі трегарне сольо загра-ла: Бзз-бррум-друмм — це в честь молодої пари: Мухи з Комариком, які якраз сьогодні весілля справляли. На вістку про це ціле товариство заплескало в долоні і заспівали весільної:

Ой, що ж то за шум учинився?

Що Комар, та й на Мусі оженився.

Та взяв собі жінку невеличку —

Що не вміла шити, прости чоловічку,

Що не вміла шити, прости, ні варити,

Ані тому Комаруку догодити.

А далі, як музики шумно не грають, як усіх охота не збере,

як не підуть у танець, то аж земля задудоніла! А малі ведмежата і собі побравшись за плечі затанцювали. Настала гульня, співі, сміх... забавлялись до півночі.

*

А коли в поближких дворах за-п'яли когути — настала чарівна, щаслива хвилина. З-за хмаринки вплив повновидий місяць і освітив сріблом цілу поляну. Стало тихо — тихо... Всі наче на якийсь приказ поставали в коло. Заперли у собі віддих. Чекали... Пішов легенький теплий вітерець-легіт і зашепотів:

Тс, тс — тихо. Йде!..

І справді: щось замаячило у віддалі, на стіні лісу. Згодом показався у світлі місяця цілий хоровід. Попереду — легконогі, лі- (Докінчення на обгортці)

А вона, сама Весна-Красна, їхала на золотій колесниці, що її тягнули лісові гномики

Перед Відділами ще останні **передвакаційні збори**. Зустріч, якою закінчуємо нашу працю в цьому громадському сезоні. Тому треба присвятити їм особливу увагу. Деякі Відділи навіть виводять піврічний звіт із праці і це в дальшому дуже допомагає.

* * *

На цих останніх, передвакаційних, сходах добре вже намітити **програму на осінь**. Хоч у літніх місяцях не сходимося, проте, маючи вже намічені імпреди, можна дещо підготовляти. Щоб осінній громадський сезон нас не застав неприготованими!

* * *

Вересень добре надається на **пікнікову зустріч**. Ще справжньої праці немає, але товариська зустріч серед природи завжди побажана. По вакаційному дозвіллі раді будемо знову побачитись! А й дохід це принесе, якого в Відділі так потрібно!

* * *

Чільною імпредзою осіннього сезону буде **Свято Ольги Кобилянської**. Двадцять річницю її смерті відмітимо величавим концертом чи скромнішим вечором, залежно від спромоги. Та не можемо занедбати цього поклону великій нашій письменниці, що виховала своїми творами цілі покоління.

* * *

Чи не міг би Відділ восени урухомити **дитячу світличку**? Цим покладе підвалини під українознавство нашої дітвори й допоможе матер'ям в їх виховних завданнях. А в дальшому треба подумати про **виховні гутірки**, що їх так уміло тепер подають Виховні Семінари.

* * *

Деякі Відділи провели торік **кухарські покази**, які мали успіх серед членства. Чому не спробувати б цього в кожному Відділі СУА? Адже в кожній місцевості є досвідчені господині і кухня в Нар. Домі. Плян показу ми вже розіслали. Спробуйте!

* * *

Чи в цьому півріччі Ваш Відділ вислав пожертву на **пресовий фонд**? Пам'ятаймо, що журнал — це цінний здобуток організації, яким ми повинні гордитись. Посилаючи пожертву даємо доказ того!

Олена Лотоцька, голова

Централа одержала

від 5. квітня до 2. травня 1962

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Окр. Рада СУА, Клівленд	17.50	—
Окр. Рада СУА Ньюарк	17.50	—
Окр. Рада СУА Дітройт	17.50	—
Окр. Рада СУА Рочестер	17.50	—
Від. 1 Нью Йорк	20.00	5.00
" 6 Рочестер	20.00	5.00
" 11 Трентон	20.00	5.00
" 18 Джемейка	20.00	—
" 26 Гемтремк	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА

ДО СФУЖО:

Від. 1 Нью Йорк	63.00	6.50
" 11 Трентон	79.50	7.95
" 26 Гемтремк	75.00	7.50
" 27 Пітсбург	37.50	3.75
" 43 Філадельфія	100.00	—
" 64 Нью Йорк	—	10.50
" 67 Перт Амбой	45.00	4.50

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ

Від. 1 Нью Йорк	10.00	5.00
" 6 Рочестер	10.00	5.00
" 11 Трентон	10.00	5.00
" 26 Гемтремк	10.00	5.00
" 64 Нью Йорк	10.00	5.00
" 67 Перт Амбой	10.00	5.00
" 72 Нью Йорк	—	5.00

ФОНД РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНИЙ:

Від. 64 Нью Йорк	25.00
------------------	-------

НА НОВИЙ ДІМ СУА:

Від. 42 Філадельфія, збірка	100.00
-----------------------------	--------

ПРЕСОВИЙ ФОНД „Н. Ж.”:

Окр. Рада СУА, Детройт	10.00
Від. 1 Нью Йорк	10.00
" 18 Джемейка	5.00
" 40 Алентавн	5.00
" 47 Рочестер	49.00
" 54 Вилмінгтон	10.00
" 67 Перт Амбой	5.00
Е. Гриньків, Дітройт	10.00
Ореста Куровицька, Н.-Йорк	5.00
Анна Гачкевич, Алентавн	5.00
Марія Величко, Філад., на „Писанку”	5.00
Анна Настюк, Юніон	2.00
Надія Дзидзан, Шикаго	2.00
Олександра Волошин, Клівленд	2.00
Анна Чорній, Балтимор	2.00
Володимира Томків, Меріон Ст.	2.00
Олена Стахів, Сиклерсвил	1.00
Михайлина Ставнича, Клівленд	1.00
Емілія Корнат, Елмгирст	1.00
Стефанія Чапельська, Верона	1.00
Ірина Чумилівська, Саратога Сп.	1.00
Стефанія Щуровська, Бофало	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА”

Від. 11 Трентон	55.00
" 13 Честер	10.00
" 22 Шикаго	120.00
" 38 Ленсінг з коляди	20.00
" 40 Алентавн	20.00
" 43 Філадельфія	45.00
" 47 Рочестер	10.00
" 64 Нью-Йорк	181.00
" 71 Джерзи Сіті	5.00
Марія Гриневич, Шикаго	5.00

ФОНД „500”:

Окр. Рада СУА, Рочестер	32.40
Марія Загачевська, Рочестер	5.00

ВИХОВНИЙ ФОНД ІМ. ГАННИ РАКОЧОЇ:

Д-р О. Басараба, Ванкувер	25.00
Вих. Комісія СФУЖО	13.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієрка

НЮАРК, Н. ДЖ.
Окружний З'їзд

Дня 21. січня 1962 відкрила загальні збори містоголова п-ні Ольга Граб. До Президії зборів вибрано п-ні О. Мусаковську на голову, п-ні Е. Онишкевич на секретарку. Протокол із попередніх заг. зборів прочитала п-ні Хруцька.

Із звіту Управи почули присутні про діяльність Окр. Ради. Імпредова референтка п-ні О. Салук згадала про ювілей 35-ліття СВА і Свято Жінки-Героїні та курси писання писанок для молоді і старших. Фін. референтка п-ні Андрушків подала суму грошового обороту Окр. Ради.

Слідували звіти Відділів. Були заступлені — 24 Елизабет, 28 Ньюарк, 65 Нью-Бронсвик, 67 Перт Амбой і 70 Пассейк. Виявилось, що Відділи оживлено працювали, як у культ. освітній діяльності, так і в діяльності сусп. опіки. По звітах розгорнулася оживлена дискусія. П-ні О. Кононенко з рамени Контр. Комісії висловила Управі признання за працю і поставила внесок на уділення абсолюторії, що присутні одногласно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Салук, голова, п-ні Ольга Граб, містоголова, п-ні Ірина Левицька, секретарка, п-ні Софія Андрушків, касієрка. Референтками стали: п-ні Ірина Свистун організаційною, п-ні О. Хруцька, культ. освітньою, п-ні Оксана Тарнавська, імпредовою, п-ні Ольга Мусаковська сусп. опіки, п-ні Пелагія Кучкуда — зв'язків.

Контр. Комісія: пп. Софія Котис і Осипа Блюй.

Плян праці: Постановлено влаштувати День Союзняки у формі пікніку. Порушено також справу стипендії ім. О. Гординської і виставку мистецьких праць М. Морачевської.

Е. Онишкевич, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Виховний Семінар Окр. Ради

Готуючи програму для Вих. Семінара, Виховна Комісія СФУЖО пригадала над певним оновленням форми його. Ішлося про те, щоб матері взяли в ньому якнайбільшу участь та самі виявили свої виховні сумніви і кло-

поти. Доповідь мала мати форму гутірки при чайному столі.

Тема для Вих. Семінара насувалася сама. З торічного пам'ятаємо, що вік дозрівання молоді найбільше справляє батькам клопоту. Отже розглянувши товариське життя dorостаючої молоді Виховна Комісія поставила тему ширше. „Шукаємо доріг збереження молоді“ — так називалася гутірка теперішнього Семінара.

У програмі намічено два виступи. П-ні Марія Стратієнко, голова Вих. Комісії СФУЖО, взяла на себе завдання з'ясувати життя американської молоді, а п-ні Ірина Кушнір, як мати dorостаючих дітей, мала подати свої шукання виховних шляхів. Так запланований Вих. Семінар дня 15. квітня 1962 стягнув велику кількість присутніх.

Вечір відкрила п-ні Вероніка Цегельська, містоголова Окр. Ради, і передала провід його у руки п-ні Стратієнко. У своєму вступному слові доповідниця старалася дати картину життя американської молоді на підставі преси. Як першу відчитала коротку статтю Анни Лендерс про „тін-ейджерів“ де дуже влучно схарактеризоване їх наставлення до життя. На підставі дальших уривків обговорила проблему статевого життя й вагітності малолітніх, а потім — поспішно заклучені подружжя. Цей трижовний стан молоді хвилює американське суспільство, яке шукає тепер виходу з кризи.

П-ні Ірина Кушнір у своїй гутірці покликала власне на те американське окруження наших дітей. Воно творить поважний виховний чинник, із яким батьки мусять числитися. Тому не можуть користуватись виключно давніми методами послууху й авторитету. Треба шукати інших виховних засобів, так як їх шукає тепер американське суспільство. Для нас може відкрито більше шляхів, бо маємо досвід минулого. Але в нових умовах не все можна примінити й тому ми тут зійшлися, щоб порозумітись.

Погляньмо, якими засобами користується американське суспільство! Воно видає великі гроші на досліді Одногласно ствердили, що першу відповідальність за виховання поно-

сять батьки. І хоч засоби пропаганди, — радіо, кіно й телевізія — стоять на послугах бізнесу і накидують свою лінію, проте в інтересах батьків є боронитись проти того. Протизасобами американського суспільства є — тісний контакт дому зі школою. При допоміж товариських зустрічей, доповідей і курсів школа старається впровадити батьків у виховні проблеми і підсунути розв'язку їх. І реакція американських батьків дуже серйозна. Групи матерів при школах гуртуються для спільних лекцій і дискусій, створюють громадську опінію, відгукуються на виховні проблеми в пресі і т. д. Найбільше це слідно в підміських громадах, де менше матерів працює поза хатою. Окрім того американські батьки піддержують матеріально молодечі організації, щоб могли дати дітям підставу до спорту чи іншої розваги.

Що робить наше суспільство в тому напрямі? Наші діти — гарний матеріал, матері також дуже віддані справі виховання. Але ми часто не свідомі загрози, що чигає звідусіль. І тільки зненацька завважуємо недозволену книжку в руках дитини або довідуємось, що на забаві підлітків усі курили, бо такий є там „стиль“. А це вже нелегко зарадити тоді!

Замало наше суспільство діє в тому напрямку. Виховні Семінари не досягають усіх матерей, молодечі організації не мають належної піддержки батьків. Зі школами контакту майже немає. Як провадити наших дітей, щоб вони здорово виростили?

Замикаючи цим питанням свою гутірку, п-ні Кушнір намітила три напрямки дискусії.

1. В який спосіб інформувати українське суспільство про американські виховні течії, засоби й можливості?

2. Чи могли б українські матері зацікавитись для пізнання виховних проблем та творення громадської опінії?

3. Чи не можна б нам спільно з молодечими організаціями творити для молоді середовище, в якому вона знаходила б свою розвагу й товариське життя?

На жаль дискусія не пішла тим шляхом. Правда, були дуже цінні голоси і в тому напрямку. П-ні М. Оджинська розказала, що при Пласті збирає матерей одного куреня і обговорює з ними різні виховні справи. Але ствердила рівночасно, що молодечі

організації не мають належної підтримки в батьків. Ред. М. Пасіка пригадав, що й школи українознавства не мають зрозуміння й підтримки громади. А д-р М. Ценко вказав на те, що молодь втікає від власного середовища. Отже тому голос п-ні І. Михалюк, що треба творити підставу під молодечі організації, починаючи від світличок, мав своє повне оправдання. Інакше діти будуть сторонити від свого, або не знаходять його цікавим і втікають від громадського життя, коли тільки стануть дорослими.

Численні голоси з-поміж присутніх вказували на вагу релігійного виховання. Віра в Бога і християнські засади, виціплені змалку, допомагають зберегти дівчурі (д-р С. Бережницька, ред. М. Пасіка). Однак практика показала, що „береженого й Бог береже”. Шкідливий вплив оточення добігає до кожного середовища і тому всюди треба співдії батьків у тому напрямку. Найтрудніший вік — це між 13—17 роком життя. Тоді дуже придався б Дім Української Молоді у кожній місцевості (п-ні Л. Дяченко). Роля жіночої організації в такій акції може мати вирішне значення. Небагато матерей шукає шляху, як це нам сьогодні доповідниця показала. Опіка над дітьми всього суспільства — ось наше завдання. Багато дітей є поза молодечими організаціями, а й багато матерей поза жіночою організацією. Туди треба спрямувати наш зір, наше зусилля (п-ні С. Пушкар).

І хоч дискусія не йшла стисло за намеченим пляном, проте вона багато дала. Підтвердила думку, що матері не є свідомі загрози, яка існує для їхніх дітей. Але й показала, що багато людей її відчуває, а передусім педагоги й виховники. А це вже дає підставу до дальшої дії. Тому жіночі організації разом із виховними чинниками повинні змобілізуватись до такої акції і при допомозі преси, радіо-перелачі та створення середовища протидіяти погубним впливам вулиці.

Пізно ввечері закінчилась дискусія. Виховна Комісія СФУЖО витягне з неї висновки на найближчому засіданні.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

В Поклоні Героїні!

Заходом Окружної Ради СУА та при співучасті всіх жіночих товариств м. Рочестеру вшановано пам'ять ге-

роїні Олені Теліги, яку під час другої світової війни розстріляли німці за її працю в націоналістичній організації. Розстріляли її в розквіті віку та літературної творчості.

Свято відкрила та виголосила святочну доповідь голова Окр. Ради п-ні Софія Онуфрик, подаючи присутнім життєпис Олені Теліги та її погляди на вартість людини, яка живе тільки для себе, осторонь від громадського життя.

Другою точкою програми було фортепіанове сольо молоді та талановитої абсолювентки місцевої Істманскул оф Мюзік п-ни Люби Цегельської, що заграла два твори: Дебюссі „При сьй-ві місяця” та А. Кос-Анатольського „Гомін Верховини”. Вже по перших ударах присутні побачили, що слухають талановиту піаністку, яка на цьому концерті вперше виступила перед українською публікою. Делікатність удару її рук та ніжний тон викликали в присутніх щире признание та задоволення.

Глибоке враження залишила в присутніх деклямація „Дума про Олену Телігу”, яку виконали п-ні Ярослава Зелез, п-на М. Крамарчук та п-на Марта Блага. Неодина з присутніх зігнув з жалю за втратою такої молоді ще поетки.

На закінчення програми виступив жіночий хор, організований спеціально для цієї імпрези. Довгі чорні спідниці та вишивані блюзочки зробили на присутніх гарне враження, хор нагадав нам Рідні Землі. Диригент хору п-ні Орися Костинюк зуміла за досить короткий час вивчити з хором три пісні, а саме дві партизанські — „Гімн безсмертної Батави” і „Бабуся” із сольоспівом п-ни П. Якимшин, та „Українська баркароля”, муз. Людкевича. Присутні нагородили хористок та диригентку довготривалими оплесками за виконання цих пісень, висловивши цим своє признание для них за труд і посвяту свого вільного часу.

Неперевантажена програма імпрези викликала та залишила побажане враження. На залі від самого початку панував поважний та святочний настрій.

Голова Окр. Ради п-ні С. Онуфрик вложила чимало труду й праці, підготувавши цю імпрезу, в чому їй допомагала містоголова Окр. Ради п-ні М. Крамарчук. Декорацією сцени зайнявся п. Загачевський, який вже

не раз безінтересовно вкладав чимало своєї мистецької праці.

М. Приймак —
прес. референтка О. Р.

ТВИН-СИТІ, МІНН.

Річні збори 16 Відділу СУА

Дата: 25 лютого 1962.

Президія: п-ні Олександра Костюк, голова, п-ні О. Амброзьяк, секретарка. **Звіти Управи** зложили: п-ні Люба Менжега, голова, п-ні Валентина Ермоленко, секретарка, і референтки: п-ні Катерина Гуцал, організаційна, п-ні Віра Гринишин, фінансова, п-ні Олена Карп'як-Бенцаль, культ. освітня, п-ні Мирослава Петришак, сусп. опіки та пресова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 64 членки, прибуло 6 нових. Влаштовано дуже вдало 35-літній ювілей СУА разом із 10-літтям Відділу.

Розіслано до місцевого громадянства запитні листки, що дали цікавий матеріал. Заплановане обчислення жіноцтва нашої округи ще не виконано вповні.

б) Культ. Освітня й Імпровізація: Окрім згаданих уже ювілеїв, влаштовано дуже вдалі Вишивані Вечерниці (8. жовтня 1960) і осінню забаву (7. листопада 1961). На Фонд Будови Пам'ятника Т. Шевченка Відділ деклярував 100 дол. і розпродав значків за 133 дол. Взагалі взяв активну участь у святкуванні 100-літніх роковин Т. Шевченка.

в) Сусп. Опіки. Для вбогих українських родин у Югославії вислано 20 пакунків з одягом що його зложили переважно членки Відділу. Поштова оплата цієї пересилки коштувала 113.01 дол. Від обдарованих родин одержано листи з подякою. Відвідано хворих у місцевих шпиталях, не лиш членок і їх родин, але й інших осіб української спільноти.

г) Пресова. У зв'язку зі смертю чоловіка нашої членки п-ні Процай вислано на пресовий фонд Н. Ж. 5 дол.

г) Фінансова. Каса Відділу мала 1.235,64 дол. приходу, а 1.981,44 дол. розходу.

Контр. Комісія в особах пп. М. Романовської і А. Вовчак після перевірки записок і документів ствердила правильність діловодства і запропонувала уділення абсолюторії уступаючій Управі, що збори односторонно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Валентина Єрмоленко, голова, п-ні Катерина Гуцал, містоголова, п-ні Віра Гринишин, касієрка. Референтками стали: п-ні Ольга Луцик, культ.освітньою, п-ні Ольга Прядка, сусп. опіки, п-ні Мирослава Петришак, пресовою, п-ні Марія Шаповал, господарською.

Контр. Комісія: Пп. Марія Романовська, Анна Вовчак і Люба Менжега.

Закрила збори нововибрана голова п-ні Валентина Єрмоленко з закликом до присутніх даліше дружньо працювати.

Літературний Вечір присвячений Тарасові Шевченкові

У програмі Свята, що його влаштував **16-ий Відділ США** дня 24-го березня 1962 р. в Маргарет-Берри Гавз було: I-ша частина —

1. Відкриття і „Мандрівка в нездійснені мрії поета” — вик. інж. Валентина Єрмоленко;

2. „Дві краси” — уривок із твору Людмили Коваленко — проч. мгр. Мирослава Петришак;

3. „До Шевченка” — присвята п-ні Олі Луцик, прочитала авторка;

4. „Українська мова”, вірш В. Самійленка — проч. п-ні Ірма Корсунська;

5. „Стрічечка до стрічечки”, слова Т. Шевченка, муз. Лисенка — виконали: сопранове сольо п-ні Зоя Семенець, музич. супровід п-ні Кіра Цареградська. II-га частина —

6. „Наречена” Юрія Яновського — проч. п-ні Катерина Гуцал;

7. „Кобзареві”, вірш Ліни Костенко — в тому ж самому виконанні;

8. „Нагадай, бандуро”, слова Калужної, муз. Китаєстого — вик. сопранове сольо п-ні Зоя Семенець; муз. супровід п-ні Кіра Цареградська;

9. „Пливе човен”, нар. пісня, дуєт — п-ні Зоя Семенець і п-ні Кіра Цареградська при рівночасному її ж музичному супроводі;

10. „Кобзареві”, слова М. Дербуша — проч. проф. Олександра Костюк;

11. „Біла ніч”, уривок із твору Люд. Коваленко — проч. інж. Валентина Єрмоленко;

12. „Дари Муз” Надії Лан — проч. проф. О. Костюк;

13. „На злобу дня”, сатира — у цьому ж самому виконанні.

Ця імпреза у формі Літературного Вечора була доволі вдалою. Мистецьке читання творів дало велику насолоду присутнім, що зібралися числен-

но для вшанування пам’яті нашого генія. Приємною несподіванкою був твір „До Шевченка”, що його написала та виголосила сама авторка — членка місцевого Відділу США — п-ні Оля Луцик, та вірш „Кобзареві”, якого автором є місцевий заслужений діяч УЖК та УНСоюзу п. Микола Дербуш.

В загальному всі точки, так літературне читання, як і сольоспів та музичний супровід, були виконані кращими місцевими силами Твін-Сіті. Всі виконавці доложили всіх зусиль, щоб звеличати Того, що своїм тавром позначив добу, що накреслив нам певний шлях в майбутнє.

Мирослава Петришак

МАЯМІ, ФЛА.

Відзначення 20-річчя з дня смерті Олени Теліги

Дня 18. березня 1962 р. Відділ вшанував особливо святково свою патронку. Цього ж дня в обох наших церквах відправились урочисті панахиди за спокій її душі. Увечорі відбувся концерт в Українсько-Американському Клубі.

Концерт відкрито американським гимном, що його відспівала молода наша співачка п-на Лідія Остап’юк в супроводі фортепіану п-ни Дани Дорош. Голова Відділу п-ні Ангелина Рій привітала усіх присутніх, зокрема гостей з півночі й Канади. Після цього п-ні Марія Біляк виголосила цікавий реферат. Згадала всіх наших жінок-героїнь, в тому числі безстрашних 500, розчавлених большевицькими танками, а вкінці особливо увагу приділила патронці нашого Відділу, Олені Телізі. З великою увагою вислухали присутні цей дуже добре опрацьований реферат.

Наша молода піяністка, п-на Дана Дорош, відіграла на фортепіані „Шумку” — Присовського. В її грі видно дальший поступ і то не лише у техніці, але і в інтерпретації. З черги п-ні Марія Венгльовська віддеклямувала з чуттям вірш „Ви жертвою впали”. П-на Лідія Остап’юк при супроводі п-ни Дорош відспівала пісні: „Веснівка” В. Матюка, „Синя чічка” М. Гайворонського, „Вечірна пісня” К. Стеценка і „Рушничок” П. Майбороди. П-на Лідія, яка в минулому році одержала стипендію зі співу, вчиться у відомого мистця співу, д-ра Артура Ді Філіппі, на маямському універси-

теті. Її останню пісню прийняли присутні із зворушенням і оплесками.

В дальшій частині концерту виступили два брати-юнаки Меккей, які відіграли на акордеонох українські пісні, а на кінці, на акордеоноі й фортепіані гимн США, що його багато з присутніх вперше почули. Їх виступ прийняла публіка оплесками. На закінчення концерту відбулась інсценізація дітей і членок Відділу. На символічній могилі зложили діти квіти і помолвились за кращу долю України. Співом народнього гимну закінчено цей святковий концерт. Добре приготована і виконана програма залишила гарне враження.

А. Наконечна

АЛЛЕНТАВН, ПА.

Свято Ольги Басараб 40 Відділу США

Як щороку так і цього не забули ми вшанувати пам’ять нашої патронки. У неділю дня 28 лютого о. парох Савка по Службі Божій відправив панахиду за бл. п. Ольгу Басараб, а жінки виступили зі світлом. О год. 5-ій гості зійшлися до залі, де членки Відділу приготували перекуску. Голова п-ні Лаба попрохала о. пароха відкрити свято молитвою. Коли гості з’їли вечерю, тоді на прохання п-ні голови о. парох розказав зворушливими словами про страждальний шлях бл. п. Ольги Басараб. Зчерги промовив учитель п. Олександр Білинський та доповнив відомості про покійну героїню. Потім п-ні Лаба покликкала до слова п. Зазворського, який висловив своє признание членкам Відділу, що пам’ятають і згадують щороку цю визначну жінку. Промовив також предсідатель парохії п. Іван Гуцалюк. Потім п-ні Лаба подякувала всім за гарні слова й участь, а о. парох пригадав, що з тієї нагоди треба зложити лепту на фонд „Мати й Дитина”. Збірка принесла 68.75 дол., за що присутнім щиро дякуємо. Свято закінчено нашим національним гимном.

Р. Шацька

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вистава „Шевченко у Репнініж”

Театральний Гурток, що заснувався при 43 Відділі США, заходився підготувати цю п’єсу Наталії Геркен-Русової до вистави. І коли 14. квітня врешті відкрилася завіса сцени в залі

Найставну, то зустріла численних глядачів.

Голова Відділу п-ні Осипа Грабовська попередила виставу своїм вступним словом. Вона пояснила, як постав цей задум, якими силами розпоряджає Відділ та з яких елементів складається вистава. У саму п'єсу вбудовано музичний монтаж „Гамалія“, що оце вперше публіка його почує.

П'єса „Шевченко у Репніних“ — це талановито змальована зустріч молодого тоді Тараса Шевченка з панством Полтавщини, у сальоні князя Репніна в Яготині. Центральні фігури п'єси — княжна Варвара (Роксоляна Герасимович) і Тарас Шевченко (Володимир Методієнко) створили цікаві сценічні образи тих постатей. Їм дорівнював своїм виступом князь Микола Репнін (Ігор Правдюк). Неменш видатні були ролі сестер Псьолівен (Ніна Карпинич і Анастасія Сагата) та княгині Кейкуатової (Слава Оранська). Епізодичний виступ мадам Рекордан (Іванна Осідач) запам'ятався, а побічна роля графа Капніста (Михайло Бурчак) була добре опрацьована. Молодого Репніна грав Н. Федорович.

Та найвищої насолоди зазнали глядачі, коли учасники сальону, влаштувавши несподіванку для свого гостя, вивели перед ним музичний монтаж. Це було згадана вже „Гамалія“, зміло продеklamована й відспівана. За це діло взялась співуча „одинадцятка“ Відділу, що працює невтомно під орудою диригентки Анастасії Жилавої. В її склад входять — пп. Стефанія Бернадин, Євгенія Капій, Анна Максимович, Анізія Мірчук, Анна Олійник, Слава Оранська, Іванна Осідач, Мирослава Паладій, Марія Росола, Анастасія Сагата. При звуках оркестри (пп. Володимир і Роман Жилаві, Зенон Цісик та учні УМІ Петро Рилко, Іван Назаревич і Андрій Сагатий) музичний монтаж набрав повноти виразу і потряс залю, дарма, що ніжні жіночі голоси, здавалось би, заслабі для цього динамічного твору. Але силу тут заступав вираз і її браку не відчувалось. Мелодії до пісень скомпонував покійний композитор Н. Огороднік.

Режисером вистави був Ігор Правдюк, а мистецьким керівником Анастасія Жилава. Акомпаніамент спочивав у руках молодого піаністки Роксоляни Герасимович. Костюмам того

часу присвячено велику увагу так, як і декорації сцени.

Думку створення театрального гуртка треба привітати. Жаль, що не притягнуто більше молодих виконавців до поодиноких ролей, щоб їх привчати до сцени й мистецького слова.

Л. Б.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

10-літній Ювілей 47-го Відділу СУА

В місяці лютому минуло 10 років від заснування 47-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Рочестері. Цю важку подію відсвяткував Відділ не гучним бенкетом, або величавим концертом, як це звичайно водиться, а навпаки тільки скромними ширшими сходами. Але як багато більше такі сходи дали нашим членкам, як багато вони зблизили їх до себе! Наші членки мали нагоду зустрітись із собою, у своєму гурті дружньо поговорити, поділитись спостереженнями, обмінятися думками — словами зблизити їх до себе і до Управи, — це власне й було ціллю Управи. Ніякого ювілею не будуть вони згадувати так мило, як цього, свого, справді власного ювілею.

Вже при самому вході на залю панував милий настрій. Заля була гарно прикрашена, з портретом патронки у вишиваному рушнику на головній стіні, святочно застеленим президентським столом, гарно застеленими столами на залі, з живими квітами, що додавало ще теплішого настрою. Прикрашенням залі та столів зайнялася п-ні Наталя Гуран.

Святочні сходи відкрила недавно вибрана молода та енергійна голова Відділу п-ні Ірина Остап'юк. Привітала присутніх та запросила до почесної Президії голову СФУЖО п-ні Олену Залізник, голову Округної Ради п-ні Софію Онуфрик, та голову 6. Відділу СУА п-ні Марію Мельник. Для відзначення їх як діячок українських жіночих організацій пришилено їм гвоздики. Рівночасно присутні вшанували однохвилинною мовчанкою померлих членок Відділу. Плані голова передала слово першій секретарці Відділу п-ні Ірині Руснак, яка відчитала звіт праці за 10 років існування. Звіт був побудований оригінально, перепліганий представленням всіх дотеперішніх голов Відділу та врученням їм троянд за їх працю для Відділу. Присутні слухали звіту дуже цікаво і

опісля в гутірці висловлювали своє признання.

Почалось воно від того, як прийшло до створення цього Відділу взагалі. Отже першою, що побачила потребу організувати жіноцтво в Рочестері вже в лютому 1951 р. була п-ні Орися Костинюк, яка скликала ініціативні сходи жіноцтва. На них вибрано Комітет, якому було доручено підготувати та скликати основні Загальні Збори. Головою Комітету вибрано п-і А. Смеречинську, секретаркою п-ні І. Руснак, членом п-ні О. Костинюк. Комітет цей скликав у лютому основні Загальні Збори, на які приїхала голова Централі п-ні О. Лотоцька. Протокол із цих основних зборів прочитала в скороченні теперішня секретарка Відділу п-ні Ірина Біловус.

Опісля п-ні І. Руснак подала, що було зроблено за 10 років, які були важніші імпрези Відділу за кожної голови. Перша організаторка Відділу п-ні О. Костинюк та всі його голови, а саме: пп. А. Смеречинська, М. Крамарчук, А. Каптан, М. Холєвчук та І. Остап'юк, з посвятою працювали для свого Відділу, стараючись як тільки могли пожвавити його працю, популяризувати його серед української громади, як також пропагувати українську справу перед чужинцями. В тій цілі влаштовувано різні імпрези. І так для нашої громади — свята в честь нашої патронки Л. Українки, Свята Матері, вечорі казок, і для чужинців базарі печива, дрібних вишивок і кераміки та виставки народного мистецтва. Більшими була виставка в місцевій Арт Геллері та на Університеті. Окрім того Відділ має знаменито поставлений реферат суспільної опіки. Завданням цього реферату — є опіка над садочком, патронат якого ми отримали ще в 1954 р., та „бабусю“ від 1958 року. На ту ціль вислано — 3.670.00 дол. Все це виключно добровільні датки наших членок, які себе оподаткували певною сумою грошей щомісяця. Про різні культурні цілі Відділ теж не забував. З більших пожертв можна згадати на „Фонд 500“ 350 дол., на пам'ятник Шевченкові — 65.00 дол., на Енциклопедію Українознавства 120.00 дол., на Дім СУА — 100 дол., на дім „Самопоміч“ в Рочестері — 100 дол., на наші церкви — 160.00 дол. Ці гроші — це доходи з різних імпрез. Весь фінансовий оборот нашого Відділу виносив за 10 років 14.024.40 дол., а витрати були —

Із ювілею 10-ліття 47 Відділу СУА в Рочестері
Зліва до права: п-ні Ірина Біловус, секретарка Відділу, п-ні Марія Холевчук, б. голова, п-ні Анна Капітан, б. голова, п-ні Оріся Костинюк ініціаторка Відділу, п-ні Софія Онуфрик, голова Окр. Ради, п-ні Олена Залізняк, голова СФУЖО, п-ні Марія Мельник, голова 6 Відділу СУА (промовляє), п-ні Анастасія Смеречинська, перша голова Відділу, п-ні Марія Крамарчук, б. голова, п-ні Ірина Остап'юк, теперішня голова, п-ні Ірина Руснак, перша секретарка Відділу

The 10th anniversary of the 47 UNWLA Branch in Rochester, N. Y.

13. 824.91 дол. Відділ нараховує сьогодні 76 членок і від тієї кількості вплачує свої зобов'язання до Центрального докладно. Цей докладний фінансовий звіт Відділу виголовила фінансова референтка п-ні Софія Годованець, яка чимало годин праці мусіла присвятити, підсумовуючи всі ці цифри за 10 років. За це її присутні нагородили щедрими оплесками.

Пані І. Руснак закінчила свій звіт заклик до пань, щоб вони, стоячи на порозі другої десятки існування, старалися передусім ще більше об'єднатися в одну родину і наче рідні сестри працювати для добра свого Відділу. Цьогорічна управа товариства поставила це собі за завдання і прохала всіх членок допомогти їй у цьому. „Тільки єдність, взаємна толеранція, щирість та любов до всього, що своє, допоможуть нам працювати для добра нашого народу, виховати молоді кадри, яких напевно в будучині буде потребувати наша Україна”, — ось заключні слова цього направду гарного звіту п-ні Ірини Руснак. Присутні пані довгими оплесками подякували їй за нього.

Голова СФУЖО п-ні О. Залізняк теплими словами привітала Відділ, висловлюючи побажання ще кращих успіхів. Просить Відділ співпрацювати із СФУЖО, якого завданням є урухонити постійні виховні семінари матерей і дитячі світлички.

Рівнож голова Окружної Ради п-ні

Софія Онуфрик висловила слова щирого признання для праці Відділу, що за її словами є підпорою Окр. Ради. Сума 14.000 доларів видана на народні цілі — це доказ, на якому рівні поставлена праця Відділу.

Рівнож голова 6 Відділу п-ні Марія Мельник зложила свої щирі слова привітання для сестриного відділу СУА, порівнюючи його до весни, від якої чогось надіються, сподіваються. Зі сумом стверджує, що її Відділ, існуючи вже 28 років, дійшов до осені, знемігся, знесилився. Членки знеможені працею для Відділу і своїм пізнім вже віком просять не забувати за них і допомагати їм, коли вони в нас проситимуть цієї допомоги.

Після цієї офіційної частини наступила свобідна гутірка членок при каві та солодких тістечках, переплітана читанням сатир, які прочитали п. Степанія Вацук п. з. „Послання Селепка до Шевченка” О. Сип-а, та п. Степанія Лаба Зої Когут „Культурні арабески”. І тут треба згадати надзвичайно енергійну та з організаційним хистом симпатичну господарську референтку п-ні Степанію Лабу, яка при допомозі п-ні М. Мартинович знаменито влаштує всякі буфети, чайки і т. п. Печиво не тільки що домашнє, але все різноманітне і в задовільній кількості і кожний знає, що це теж причинюється у великій мірі до успіху імпрези.

Під час „кави” чи „чайку” вирину-

ла думка, яку оформила у внесок п-ні Олена Харамбура, а саме, що годиться звичайно на важніших ювілеях перевести збірку на якусь народню ціль, в тому випадку на пресовий фонд „Нашого Життя” та на „фонд бл. п. К. Гардецької”. Збірка ця дала 49.00 дол. на першу ціль і 15.00 дол. на другу.

Пізно ввечері членки розійшлися додому, задоволені не тільки із мило проведених хвилин, але й горді за працю свого Відділу, до якого вони належать.

Управі Відділу, яка розпочала саме другу декаду існування, присутні із щирого серця бажали якнайкращих успіхів у їх нелегкій праці.

Мирослава Приймак
пресова референтка

ВИЛІМІНГТОН, ДЕЛ. Свято Жінки-Героїні

Не знаю, чи так багато вилімінгтонців читало мій попередній допис, чи просто люди „навернулись”; в кожному разі у нас відізналось національне сумління і відбулась низка вдалих імпрез. Започаткував їх Відділ УККА бенкетом і забавою в річницю 22-го січня, що вдалих надзвичайно, а в них наш Відділ брав дуже активну участь.

Обтрясшись із січневих вражень ми стали думати-гадати, якби нам цього року поклонитись Жінці-Героїні. Най-

гіршим ворогом був час; навіть при дуже натягнених обчисленнях залишалось 4 тижні до підготовки свята. Мало! А тут ні диригента, ні хору! Але якось щасливо розв'язались наші проблеми: п-ні Ірина Шерба згодилась провадити і вивчити жіночий хор, а пані доброї волі прирекли точно ходити на проби. Так то знайшовся диригент і зав'язався наш хор у числі 11 пань. Підготувати багато лісень ми не були в силі, бо, як я вже згадала, час був короткий. Тому щоб прикрасити і збагатити нашу програму ми запросили п-ні Олену Лотоцьку та п-ні Вероніку Цегельську допомогти нам, на що ці добрі пані згодились.

Аж ось і 25-те лютого!

Свято починалось молебнем до Пр. Д'ви Марії за всіх страдальних наших сестер та панахидою за душі тих, що видержали до кінця. Молебень і панахиду відправили о Степан Готра з Вільмінгтону та о. Лебедович із Чесапик Сіті.

Прийшовши до церкви та побачивши чужі обличчя, я мало не зомліла з тремі. Це 13 Відділ США з Честеру так численно відгукнувся на наше запрошення та під проводом своєї місто голови п-ні Михайлів приїхав нас піддержати. Признаюся, що молитва того дня не йшла мені гладко, а якісь уривані слова, що їх я тремтячи шепотіла, мабуть були за успіх нашої імпрези. Ще ніколи не мала я такої тремі! А вийшовши з церкви і побачивши поблідлі лиця хористок, переконалася, що я не є винятком.

Згуртувались ми за кулісами (всі, що мали виступати) і кожна по своєму нервувалась: ця поблідила, та по червоніла, одна завзято мовчить, інша знов без упину говорить, щоб покрити своє тремтіння. На диво наша диригентка, що боялась за нас усіх, найспокійніша і це нас підбадьорило. Ділила з нами тривожне очікування й п-ні Цегельська та старалась піддержати нас на дусі то погідною розмовою, то сушеними сливками, що мають добре впливати на голос. Заглядаємо крізь щілину на залю — повно. П. Матвійків при касі має задоволену міну. Слава Богу, що хоч публіка є! Значаймо!

На сцену вийшла наша голова п-ні Ольга Гарванко, відкрила свято та попрохала п-ні Олену Лотоцьку до вступного слова. Ось наша щаслива голова вже за кулісами, а на сцені го-

Із Свята Жінки-Героїні у Вільмінгтоні
П-ні Олена Лотоцька, голова Централі США складає вінок перед
картиною-символом

From the Memorial Day in honor of heroic Ukrainian women in Wilmington, Del.: The UNWLA President Mrs. Helen Lototsky deposits a wreath before the symbolic picture.

лова США, спокійно, плавно, без найменшої затримки говорить.

Диригентка дала знак і за сценою співаємо „Ви жертвою в бою“... На залі глибока тиша... Пані голова США складає вінок у стіп героїнь.

Дорога пані Лотоцька! Скільки то промов вона вже виголосила на різних імпрезах! Скільки Відділів врятувала своєю присутністю! І напевне ніколи нікому не відмовила поради, допомоги, доброго слова заохоти.

На черзі — ми, хор. Непевно вийшли ми на сцену: перед нами море голов! Ні! Може тільки озерце, що в цю напружену хвилину видається нам морем. При фортепіяні п-ні Тамара Княгиницька. Акорд... Руки п-ні Шерби, мов сполошені птахи, злетіли вгору: „Гей, сестри вгору очі...“ починаємо. Голоси солранів якісь немов тоненькі, а мій власний, тремкий, має чомусь закраску козячого. Тай не диво! Вже в першій стрічці бачу докірливий погляд Тамари і фортепіяні замовкає. Підвищили! прошибає думка свідомість. Нема ради! Мусимо „втягнути“! Коли скінчилась третя строфа, ми з полегшою зникли за сценою.

Тепер на вогонь поглядів вийшла п-ні Марія Дзюблик. Вона мала відчитати доповідь про Олену Телігу, пера Ярослави Томич. Пані Маруся ще за-

дихана від хорового виступу, але ось вона вже опанувалась і зала з цікавістю і співчуттям слухає про хоробре життя і відважну смерть Олени Теліги.

Чи зі співчуттям? Ні! Олена Теліга не хоче співчуття, не потребує його. Її життя, хай коротке, було повне; вона пережила кожную дорогоцінну хвилину вщерть. Сама вибрала шлях, яким пішла і на цьому шляху добровільно віддала своє молоде життя. Олені Телізі належитьсь подив! Подив для її сили духа, для стійкості характеру, а не плаксиве співчуття!

Скільки з нас мали б таку силу — глянути смерті просто в вічі і не завагатись?

Вона була така сама жінка, як і ми: відчувала біль, любила, вагалась, мала свої турботи і напевне хотіла жити. А однак — яка інша від нас! Коли прийняла обов'язок і відповідальність, то виконала його хоч ціною власного життя. А могла виїхати з Києва, коли ще не було запізно. І ще: вона знала, що її жде, а однак не завагалась.

А ми? Гляньмо на себе! Нераз заведбуємо свої обов'язки просто тому, що „нам не хочеться“, ображуємось за дурниці і кидаємо роботу, яку зобов'язались виконати. Ніхто не жадає від нас життя, але нарікаємо, коли прийдеться посвятити 2—3 години ча-

су для громадської праці! Які то ми „мучениці за справу“, коли прийде-ть-ся попрацювати над якоюсь імпрезою!

Чому ми такі різні від Олени Теліги? Ми ж виресли з того самого здорового кореня!

Такі думки снуються мені під час реферату. Десь частинно і трема пропала.

Згідно з програмою знов виступає хор. Співаємо „Ой, у полі могила“, нар. пісню та „Збудись, могутня Україно“, марш УІА. Пісні відповідають нашим настроям і ми виконуємо їх добре. (Голосні оплески на залі). Сходимо з піднесеними чолами.

На сцені п-ні Ірина Щерба деклямує „Поклін“ Л. Мурович. Зала і ми зворушені до глибини.

А тепер найважливіша точка нашої академії, яка певне й притягнула таку численну публіку: сольовий виступ п-ні Вероніки Цегельської при супроводі п-ні Зої Маркович. Через прогаліни між кулісами бачимо невисоку, елегантну постать співачки. І звідки той голос береться? Звичайно співачки поставні, об'ємисті! А голос дзвенить і чарує нашу публіку, що завмерла в насолоді. Ми прослухали арію Одарки з опери „Купало“ Вахнянина, „Смерть отамана“ Фоменка, „Марш добровольців“, муз. обробка Зої Маркович і на „біс“ „Колись, дівчино мила“, стрілецька пісня.

Останню точку затроє мені свідомість, що зараз моя черга. Бажаю, щоб пані Цегельська співала ще і ще. Але ні! Ось вона вже легенько але рішуче виходить за куліси і мені приходить-ся йти на сцену.

Звертаю очі на публіку і раптом мене охоплює злість на всіх і вся — на себе в першу чергу за свій страх. І вже зовсім без тремі гримлю на приголомшену публіку „Жаменярами“ І. Франка. Аж у передостанній стрічці (яку я зробила останньою)

...і всі ми вірили, що своїми руками розбіємо скалу, роздробимо граніт... розчулююся і злість минає. Чейже не намарне вся кров, вся посвята, всі наші геройські постаті? Чейже прийде „нове життя, нове добро у світ?“

Іван Франко вірив — вірмо і ми.

На закінчення, вже цілком без хвилювання, освоєні з публікою і публіка з нами, співаємо „Ой, впад стрілець“, а опісля всі бадьоро український гімн.

Виходимо на залю й наставляємо спрагнені вуха на похвали. Так вил-

мінгтонці, як і гості не щадять нам своєї прихильної критики та похвал. Чи ж треба казати, що чуємося в „сьомому небі“?

Наші працівиті господарські референтки пані Софія Цибак і Олена Шатинська вже звиваються коло істинного. Після всіх тих емоцій шлуки починають домагатись свого. Всі сідають за столи і говорять, говорять, говорять. Чи ж дивно? Адже ми є жіночою організацією.

А зі сцени дивиться на нас із поблажливою усмішкою величчя по-стать Героїні.

Таке то було в нас Свято Жінки-Героїні. Ми писали вже про цю імпрезу в часописі „Америка“, а один прихильний присутній подав і до „Свободи“. Здавалось би досить. Але ми хочемо похвалитись і перед читачками Нашого Життя. Ділимося своїми клопотами, то чому не поділитись нам і успіхами?

Свято Героїні штовхнуло наш Відділ на шлях дальшої праці і ми влаштували Свято Т. Шевченка. Але про це в другому числі, бо боюся, що читачкам урветься терпець.

Лідія Гарванко
пресова референтка

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Річні збори 55 Відділу СУА

Дата: 25. лютого 1962.

Збори відкрила голова п-ні Лукач.

Президія: п-ні Олена Васюта, голова, п-ні Ярослава Стойко, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Ольга Лукач, голова, п-ні Оксана Зозуля, секретарка, п-ні Наталія Іванків — скарбничка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: З початком каденції було 43 члени, 3 члени виїхало, а прибуло 12, отже тепер є 52 члени. Відділ відбував свої збори і співпрацював із Укр. Культурним Осередком.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: У Відділі виголошено доповіді на медичні теми та в честь Уляни Кравченко. Влаштовано ширші сходини, присвячені 100-літтю смерті Т. Шевченка та відзначенню жінок-героїнь. Проведено прогульку на острів Санта Каталіна. Відділ пожертвував 10 дол. на пам'ятник Т. Шевченкові у Вашингтоні.

в) Сусп. Опіка. Уділено одноразово допомогу потребуючій родині в

сумі 25 дол., священникові на заслання 10 дол., на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., для „бабусі“ 10 дол.

г) Виховна. Пожертва на суботню українську школу 10 дол.

г) Пресова. Пожертва на пресовий фонд журналу 10 дол.

д) Фінансова. Каса Відділу виказує 486.99 дол. приходу, а 346.26 дол. розходу.

Контр. Комісія. Іменем її п-ні Розалія Вибрана ствердила, що книги є ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Лукач, голова, п-ні Софія Васильків, містоголова, п-ні Ольга Пайда, секретарка, п-ні Оксана Зозуля, скарбничка. Референтками стали: п-ні Стефанія Березовська, культ. освітньою, пп. Катерина Дуда, Марія Костів, Софія Шкраба сусп. опіки, пп. Олена Васюта і Анна Пашківська — господарськими.

Контр. Комісія: пп. Наталія Іванків, Розалія Вибрана і Ярослава Костів.
О. Л.

ЮТИКА, Н. Й.

Свято Жінки-Героїні

Дня 25. березня зібралось наше громадянство, щоб віддати шану жінці-героїні, яка поклала своє молоде життя за Батьківщину.

Свято розпочалось панахидою, яку відправив о. Йосип Лукашевич у наміренні погібших жінок-героїнь. Потім присутні перейшли до місцевої аудиторії, де відбулась мистецька частина.

Тут голова Відділу п-ні Марія Когутяк відкрила Свято добре продуманою доповіддю на тему „Боротьба українського народу з окупантами“, а по закінченні прохала присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять наших героїнь. Слідував незвичайно дбайливо опрацьований реферат п-ні Ярослави Томич „Життя і творчість Олени Теліги“. Цю цікаву й змістовну доповідь Централья СУА розіслала всім Відділам напередодні Свята.

Потім виступив квінтет: пп. В. Смик, О. Кропельницька, М. Бурак, Т. Смик, включно з диригенткою п-ні О. Коконинською й відспівав — „Поклін“ „Тебе нема“ Барнича, „Ой Морозе, Морозенку“ при супроводі п-ни Христі Чорної.

(Докінчення на обгортці)

ЮТИКА, Н. Й.

(Докінчення зі стор. 32)

Деклямацію, уривки з „Пісні про Олену Телігу“ О. Бабія, виконала з глибоким відчуттям п-ні Володимира Смик.

Відтак слідував монтаж поезій О. Теліги, укладу д-р С. Карпінської на тлі пісні „Як ви умирали“, відспіваної за сценою. У монтажі виступили: в ролі поетки п-на Саня Лукашевич, а як постаті — пп. Таня Смик і Христя Чорна.

Ціла імпреза, яка була на високому культурному й мистецькому рівні, глибоко зворушила присутніх та залишила по собі незатерте враження. Свято закінчено відспіванням національного гімну.

Підготовою свята зайнялась культ.-освітня референтка п-ні Ярослава Томич, вокальну частину підготувала п-ні проф. О. Кокодинська.

Фалина Войтович
пресова референтка

ЗУСТРІЧ ІЗ ВЕСНОЮ

(Докінчення зі стор. 24)

сові феї у віночках з квітів, у розвієних шатах несли квітки і пахуче зілля та розкидали його — стелили дорогу їй, Весні. А вона, сама Весна-Красна, їхала на золотій колесниці, що її тягнули лісові гномики. Їхала царівна лісів і піль — сама предивної краси, що очі в неї мов дві зірки, а личко квітом яблуні рожевіє. Вбрана у шату з квіточок і пролісків. На плечах у неї королівська кирея, виткана з пелюсток золотого лотачу і волового очка. На ясных косах корона з незабудків. В одній руці в неї пишно розмальована писанка. в другій вітка верби-иви вкрита золотими шутками. Ідучи, все помахує віткою, збуджуючи цим помахом цілі рої мушок, комашок, хрущиків із зимового сну. Що махне — то пробудить рої метеликів та бджілок, то скликає щебетливих ластівок.

А коли цілий хорівід спинився на середині полянки — нагло десь із віддалі понеслась солодка музика і спів. То ліс загравав музикою, то потічок журчанням заспівав привіт Царівні-Весні... Відтак Царівна-Весна полинула далі в глибину ліса. А всі вернулись до дому щасливі з зустрічі з Весною.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Збірка на Дім СУА

Під час зборів 42 Відділу дня 8 квітня 1962 зібрано на Дім СУА: 20 дол. п-ні Марія Насевич, 10 дол. п-ні Марія Головата, по 5 дол. пп. Марія Лаб'як, Пелагія Малиновська, Катерина Пак, Юстина Качмар, Юлія Малин, Марія Пашук, Анна Малендевич, Лідія Бурачинська, Анна Сивуляк, 3 дол. п-ні Параскева Марич, по 2 дол. пп. Олена Марків, Анна Марич, Анна Мицишин, Текля Парашак, Анна Качмарчик, 1.50 дол. п-ні Стефанія Савицька, по 1 дол. пп. Софія Миць, Олена Лотоцька, Параскева Дурановська, Олена Серна, Софія Стрижак, Катерина Чемерис. Разом 95.50 дол. Щире Спасибі!

ДІТРОЙТ, МИШ.

Збірка на коляду

На листу ч. 2 (збірниця п-ні Т. Стельмах) зібрано: 5 дол. п-ні Ірина Захарків, по 3 дол. пп. Леонтинна Галуженко, Надя Лаврін, Зеня Юрків, Стефанія Годів, Олена Климишин, Іванна Дацько, по 2 дол. пп. Софія Тустанівська, Оріся Лончина, Галя Конопада, Л. Гевко, Р. Бараник, М. Кізима, М. Лисий, Оля Палаташ, 1.50 дол. п-ні Марія Березюк, по 1 дол. пп. Микола Лисий, Михайло Головка, Станислав Маційовський, Д. Мороз, І. Кушнір, Іван Безушко. Разом 46.50 дол.

На листу ч. 3 (збірниця п-ні А. Прийма) зібрано: 5 дол. п-ні Дарія Бойчук, по 3 дол. пп. Володимир Крушельницький, Стефанія Зелінка, Тетяна Горленюк, П. Казанівський, по 2 дол. пп. Степан Слюсарчук, Анна Семанюк, Павлина Футяк, Анастасія Прийма. Разом 25 дол. Щире Спасибі!

Управа 83 Відділу СУА
у Дітройті

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті д-р Н. Пазуняк „Про назву гагілки“ з Н. Ж. 1962, ч. 4 зайшла помилка. У другій шпальті написано: „Цей перехід міг відбутися тільки в другому корені, де було б повноголосся“, а повинно бути — „де не було б повноголосся“. За недогляд перепрошуємо.

У звіті з річних зборів 69 Відділу в Лорейні у ч. 5, 1962 зайшла помилка. Замість поданих 50 дол. на катедру українознавства, а по 20 дол. на пам'ятник Лесі Українки має бути:

Відділ пожертвував на катедру українознавства 100 дол., на пам'ятник Лесі Українки 50 дол., а на пам'ятник Т. Шевченка 25 дол. За недогляд перепрошуємо.

Збірка на Просфорі, поміщена на обгортці ч. 5, 1962, відбулася в Нью-Гейвені, Конн., а не в Ютиці, як там подано. За недогляд перепрошуємо.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Матеріал до сезону

Тут посилаю передплату за Ваш цінний журнал. Матеріал у ньому дуже цікавий і достосований до сезону.

Софія Грибик, Ірвінгтон

Мене цікавлять вишивки

Ваш журнал надзвичайно інтересно редактований. Мене цікавлять вишивки, а також куховарська сторінка.

Ольга Захарія, Сарнія

Інтересно редактований

Журнал дуже добре й інтересно редактований. Бажаю успіху!

Софія Ліщинська, Шикаго

Із прочитаних книжок

Найбільше припало мені до вподоби:

1. Автор Назва
Чому
 2. Автор Назва
Чому
 3. Автор Назва
Чому
- Мій вік

Return to:
 "OUR LIFE" Magazine
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
 Translated by Percival Condy
 Foreword by Clarence A. Manning

Замовляйте в Централі СУА:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Рівноапостолярна	
Срібна Зірка	0.50	свята Ольга	1.00
Сніжинки	0.50	На громадський шлях	1.00
Соняшний Промінь	0.50	Визначні жінки України	0.40
Снігова Баба	0.50	Городина й овочі	0.60
Щебетали пташечки	0.50	Творчий шлях Л.	
Для Малят	0.60	Українки	1.00
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

OurLife

909 N. FRANKLIN ST.

PHILADELPHIA 23, PA.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ Може хтось докладе?

Отут пересилаю передплату за журнал Наше Життя на 1962 р. Цей журнал дуже цінний і багатий у різні поради й інформації для українських жінок у цілому світі. Також пересилаю 1 дол. на рахунок передплати для якоїсь старенької жінки--українки, яка любить і може читати. Може якась добра жінка докладе до того!

Параска Гаркач, Елірія

Мені мило читати

Дуже мені мило читати цей гарно редагований журнал.

Анна Петрик-Хом'як, Менчестер
 Буду дальше читати

З свого боку бажаю Вам теж щиро з надходячими святами всього найкращого, як теж вітаю Вас з нагоди купна нового Дому СУА. В залученні пересилаю передплату за 1962 рік з переконанням, що буду й дальше з приємністю читати і користати з прочитаного.

Люба Артимішин, Нью Йорк

Завзяті футболісти

Хочу повідомити Вас, що журнал Наше Життя читають не тільки жінки, але й чоловіки. В нашій місцевості є завзяті футболісти. Отже прочитавши й захопившись дописом „Футбол, телефон і СУА” панове Осип Подоляк і Михайло Слободян зложили по доларові на пресовий фонд журналу.

Дарія Оріховська, Нью-Бронсвик

ЗАМОВЛЯЙТЕ В ЦЕНТРАЛІ СУА

Ювілейну Книжку

СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

(1925—1940)

видану з нагоди 15-тих роковин.

Ціна 1 дол.

Загальний огляд праці Централі
 і Відділів СУА.

До Читачок Н. Ж.

Передплатниці, що прислали передплату, дивуються не раз, що їх вплата не зараз відмічена на адресі.

Відмічування при адресах продовження передплат на „Наше Життя” друкарня не переводить кожного разу, лише згодом вміру часу. Просимо проте не тривожитись, якщо вплата не відмічена зараз у найближчому числі.

АДМІНІСТРАЦІЯ Н. Ж.

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

Поручає

п'єску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всієї ролі) коштує 5.50 дол., разом із пересилкою.